

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd,
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE KELDER DES DOODS

N° 2259

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Kelder des Doods

HOOFDSTUK I

DE TUNNEL

Het was rond elf uur in de avond, toen Raffles, vergezeld door Charles Brand en zijn reusachtige chauffeur James Henderson afdaalde naar de kelders van het huis, dat hij enige tijd geleden in Cromwell Road gekocht had.

Wie gemeend mocht hebben, het drielal op dit uur ziende dalen naar de onderwereld, dat het te doen was om een paar flessen goede wijn, zou spoedig van de dwalingen zijns weegs terug zijn gekeerd, als hij gelet had op het wel wat eigenaardige costuum, hetwelk de drie mannen droegen.

Zowel de chauffeur als zijne Lordschap en diens secretaris, waren gesto-

ken in een soort werkkleed, die zich voortzette van de hals tot aan de enkels, en waaraan de Amerikanen de kenschetsende naam geven van « overall »; sommigen zeggen zelfs, « coverall ».

Die kledingstukken waren van grof linnen vervaardigd, en wie aandachtig had toegezien, zou tot de ontdekking zijn gekomen, dat zij reeds lang in dienst waren, en druk werden gebruikt, want zij vertoonden maar al te duidelijk de sporen van nauwelijks opgedroogde modder.

Voorts droegen de drie mannen schoenen met dikke zolen, alsof zij voornemens waren, niet af te dalen, maar in-

tegendeel te klimmen, op een der Zwitserse of Schotse bergen.

De reus Henderson droeg op de schouder een eigenaardig toestel, waarvan de aard niet zo spoedig te bepalen viel, en dat was bevestigd op een stevige, eikenhouten draagplank, die van vier sterke stalen ogen voorzien was, waarschijnlijk om de plank daarmee te kunnen vastzetten in de bodem. Het werktuig leek nog het meest op een elektrische heimachine in het klein, en een motor maakte er een der hoofdbestanddelen van uit.

Brand droeg een paar pikhouwelen, zoals mijnwerkers ze wel gebruiken, en Raffles zelf was beladen met spaden, krachtige elektrische lantarens, zogenaamde looplampen, en nog enkele andere voorwerpen.

Het scheen wel dat zich niemand anders in het kleine herenhuis bevond, maar dat was toch niet geheel en al juist, want zoëven had zich de oude Gaston, de in de dienst van Lord Aberdeen vergrijsde kamerbediende, die hem nimmer had willen verlaten, ter ruste begeben in zijn aardig gemeubeld slaapkamertje op de bovenste verdieping.

De drie mannen hadden nu een plek bereikt, waar twee gangen elkander kruisten. Het was hier het gebied van Gaston, die des daags alleen nog maar geassisteerd werd door een oude keukenmeid, die kookte en een dienstmeisje, want Raffles hield, om begrijpelijke redenen, niet van een groot personeel, en de beide vrouwen gingen dan ook iedere avond, nog voor het middagmaal naar hun respectieve woonsteden terug. Rechts was de grote keuken, de trots van de oude Sally, daarnaast de bijkeuken, en links was het vertrek, waar de bedienden zich konden ophouden, wanneer zij dat verkozen.

Maar de drie mannen hielden zich hier niet op, sloegen de kruisgang in, en hielden stil voor de kelderdeur.

Raffles nam de sleutel van de koperen haak, die in de muur bevestigd was, opende de zware deur, en ging er door, gevolgd door de beide anderen.

Bijna onmiddellijk achter deze deur begon de betonnen trap, die naar de grote wijnkelder voerde.

Zo op het oog was het een kelder als ieder andere, behalve dat hij misschien wat beter onderhouden werd, en dat er zich vele rekken bevonden, voorzien van dozijnen flessen van de beste wijnen, Franse zowel als Duitse, Italiaanse en Spaanse.

De oude Gaston had het nooit voor iets anders aangezien dan voor echte wijnrekken, zonder meer.

Maar Gaston was dan ook maar een oud man, en als hij ooit iets mag hebben geweten van de ware aard van zijn meester, dan heeft hij dat toch nooit laten merken, en de politie van Londen is er tot op de huidige dag niet achter kunnen komen. In ieder geval was een van zijn vaste grondbeginselen zich nimmer te bemoeien met de zaken van zijn heer, en geen nieuwsgierigheid aan de dag te leggen.

Hij verzorgde trouw diens uitgebreide garderobe, hij stelde het menu van het middagmaal samen met Sally, en dat werd telkens een soort ernstige plechtigheid, kortom hij deed zijn plicht als kamerbediende, niet veel sprekend, en toch zijn meester toegedaan met een roerende trouw en liefde.

En zo had de oude man er dan ook nooit aan gedacht, die kelder eens nader te onderzoeken. Het mag trouwens de vraag heten, of hij, al had hij dit wel gedaan, ooit het kleine knopje had kunnen ontdekken, dat zich in een duister hoekje van de kelder achter een soort richel bevond, en waarop Raffles nu drukte.

Hij zou zeker eng geschrokken zijn, als hij had kunnen zien, hoe een der zwaarste wijnrekken, zonder enig gerucht te maken, terzijde schoof, over onzichtbare rails, en aldus een stuk van de kortste muur bloot legde, waarin onduidelijk de omtrekken te zien waren van een goed verborgen deur.

Het bleek dat ook deze deur slechts te openen was door een verborgen mechanisme in beweging te stellen, dat de deur zachtjes deed draaien op haar hengsels.

Het begin van een tunnel werd zichtbaar, ter hoogte omtrent van een flink

volwassen man, en iets meer dan een meter breed.

Een deskundige zou hebben gezien, dat die gang pas moest zijn aangelegd, zeker niet veel langer dan vier of vijf maanden geleden, want de voegen tussen de metselstenen waren nog vers.

Dit was het werk van Raffles. Slechts Brand en Henderson hebben ooit geweten, hoeveel taale werkkraft, hoeveel ijzeren wilskraft er waren vastgelegd, in dat tunneleinde, dat nauwelijks vijftig meter lang was. Slechts zij wisten, en hebben ooit geweten, dat de bakstenen voor die tunnel niet tersluks in huis waren gebracht, wat moeilijk zou zijn gegaan, maar dat zij allen gebakken waren in de kleine oven, opgesteld in de geheime werkplaats van Raffles, die zich onder het tuinhuis bevond. Daar was ook, uit grint en zand, de nodige metselspecie vervaardigd, evenals het beton, dat, verderop, het tunneldak moest schragen op plekken, waar zich daarboven huizen bevonden. Niemand anders kende het eindeloze geduld, waarmede Raffles dit alles had voorbereid en ten einde gebracht. Menigmaal vele uren in de nacht werkend, en handen en gelaat besmeurend als een grondwerker.

Maar Raffles had een doel met het aanleggen van deze tunnel gehad, en dat wettigde volgens hem alle moeite en tijd, aan dit graafwerk besteed.

Want Raffles had ontdekt, dat het huis, hetwelk hij wilde kopen, op nauwelijks vijftig meters afstand stond van de overblijfselen, of liever de fundamente van een zeer oud klooster, hetwelk nog moest dateren uit de tijd der eerste christenen, en waarvan alleen nog maar de fundamenten bestonden, en de eindeloze gangen, die, vele eeuwen geleden, uit de kelders van dat klooster voerden tot buiten de voormalige stadsmuren. Hij had ontdekt dat een der hoofdtunnels leidde in de richting van een ander huis in zijn bezit, in de Victoria Street gelegen, en hij had uitgemaakt, dat hij slechts twee korte tunnels behoefde te graven, een in de Cromwell Road, de tweede aan het tegenoverge-

stelde einde, de eerste omtrent vijftig meters lang, en de tweede ten hoogste vijf en dertig.

En zo juist waren de berekeningen van Raffles geweest, dat, wat de eerste tunnel betreft, zij zeker geen tien centimeters verschilde van de werkelijkheid.

Op een goede avond was het houweel van de reus Henderson met kracht door de wand geviogen, en terechtgekomen in de oude tunnel van het klooster. De eerste verbinding was daardoor tot stand gebracht. Nog diezelfde nacht had men het gat verwijd, en nu liep de nieuwe tunnel met een flauwe bocht over in die oude sluipgang, waarlangs vele honderden jaren vroeger de achtervolgde monniken zich in veiligheid hadden gebracht.

Dat was een paar maanden geleden, en onmiddellijk had men het werk voortgezet.

Zo sterk was het metselwerk onzer voorvaderen, dat de oude gang, die zeker twintig meter onder de grond lag, slechts zeer weinig herstelling behoefde.

De gang was bijna anderhalve kilometer lang, twee meter hoog, ruim een meter breed, en de richting was zo goed als kaarsrecht. De gang scheen langzaam op te lopen, maar hij was zo volkomen waterdicht met zijn voetdikke muren, dat er geen druppel water in doordrong, en er geen installaties behoeften gemaakt te worden om dat overvullige grondwater af te voeren.

Toen zij voor de eerste maal deze gang doorliepen, hadden de drie mannen een griezelige vondst gedaan. Ongeveer halverwege vonden zij twee geraamten, vlak bij elkander gelegen, en daarbij twee dolken, stijf verroest, en die van omstreeks het jaar 900 moesten dateren. Welk drama had zich hier afgespeeld? Hoe kwam het dat die lijken nimmer waren weggehaald? Dat zou wel niemand ooit te weten komen, maar het meest waarschijnlijke was, dat een instorting van de gang had plaats gehad, voorbij het punt, waar de nieuwe tunnel erin uitmondde, zodat niemand er ooit meer een voet in had kunnen zetten.

De twee geraamten hadden een laatste rustplaats gevonden in de grond van de tuin, die zich achter het kleine herenhuis uitstrekte.

De drie mannen stonden nu voor de ingang van de tunnel, en Henderson begon dadelijk de nodige aansluiting van licht- en krachtkabels te maken. Op regelde afstanden begonnen aan het verwulft van de tunnel kleine lampjes te gloeien, die de omgeving meer dan voldoende verlichtten, zodat de zaklantarens niet behoeften te worden gebruikt.

Het vreemde toestel werd op een soort duwwagentje geladen, de graafwerktuigen werden erbij gevoegd, en de drie mannen gingen de tunnel in, nadat de deur van de kelder weer zorgvuldig gesloten was.

Vijftig meter verder bereikten zij de oude kloostergang. Ook hier waren reeds lampjes aangebracht, die hun schijnsel wierpen op de grote, verweerde metselstenen, en de bodem, een soort tegelpad.

Snel konden zij verder gaan, en ruim een kwartier later bereikten zij de plek, waar de arbeid opnieuw aangevangen was.

Hier lagen massa's zand en schelpen, een kleine betonmolen, stapels bakstenen, troffels en andere voorwerpen.

De machine werd afgeladen, Henderson koppelde de electromotor aan het elektrische snoer, dat langs de wand van de tunnel was aangebracht, en nu bleek het doel van het toestel; het was een electrisch gedreven boormachine van een door Raffles uitgedachte constructie, die in staat was, door de hardste aarde- en kiezellaag te graven. Rotsgrond had men gelukkig nog niet ontmoet, want dan zou Raffles zijn werk wel hebben moeten opgeven, daar het onmogelijk was, op deze plaats met dynamiet te werken, zonder de grootste onheilen te stichten voor degenen, die zich daarboven bevonden, terwijl bovendien het lawaai van de ontploffing zeker zou worden gehoord.

Het toestel werd zo dicht mogelijk naar de wand geschoven, en Henderson wilde juist de schakelaar omzetten, ten einde de boren in beweging te brengen, toen Raffles, die sedert enige ogenblik-

ken aandachtig scheen te luisteren, hem met een gebaar tegenhield.

— Wat is er? vroeg Brand verwonderd. Beginnen wij niet?

— Nog een ogenblikje, amice. Hoor je niets?

Brand spande zijn gehoor tot het uiterste in, en toen kwam er een uitdrukking van verbazing op zijn jong, fris gelaat, terwijl zijn wenkbrauwen de hoogte in gingen.

— Dat is zonderling, zei hij, onwillekeurig zacht sprekend, wat een vreemd geluid. Het lijkt op het zoemen van een motor, een ventilator, of misschien wel van snel rondwentelende riemschijven. Zou hierboven ergens een fabriek in de buurt zijn?

— Om bij middernacht, Charles? Dat klinkt niet erg waarschijnlijk, antwoordde Raffles hoofdschuddend.

— En toch draait daar ergens een machine, wat het dan ook mag zijn, hield Brand vol. Misschien is het een fabriek, die met een nachtploeg werkt.

— Beste Charles, ik maak je er opmerkzaam op, dat wij ons bevinden op, of liever onder een punt van Londen, waar mijlen in de omtrek geen fabrieken van welke aard dan ook te vinden zijn.

— De aarde geleidt soms het geluid tot op verre afstand, Edward.

— Alleen maar rotsgrond, amice. En zeker niet met zulk een duidelijkheid. Ik zou durven zeggen, dat dit zonderlinge gerucht wordt teweeggebracht op een plek, die zich op nauwelijks dertig meters van hier bevindt, waarschijnlijk zelfs minder, en ik wil je wel zeggen, dat ik zeer nieuwsgierig ben te weten, wat dat te beduiden heeft.

Brand zweeg gedurende enige ogenblikken. Hij kende de merkwaardige ingenieursgaven van Raffles te goed, om niet te weten, dat deze tot op weinige centimeters na nauwkeurig de plek kon aangeven, tot waar zij met hun graafwerk waren gevorderd.

Raffles had onbeweeglijk staan luisteren met gefronste wenkbrauwen, en nu zei hij, even de ogen sluitend:

— Het geluid komt van daarginds, rechts van ons en een weinig hoger dan

de plek waar wij nu zijn. De machine is dus blijkbaar in een kelder opgesteld en het zou mij niet verwonderen, als ook die kelder vroeger deel had uitgemaakt van een der bijgebouwen van het klooster, dat een geweldige uitgestrektheid bezat.

— Loopt onze nieuwe tunnel in die richting?

— Gelukkig niet. Waar ik wilde beginnen, moet ik de gang juist een weinig naar links laten afbuigen, om de kelder van ons ander huis te kunnen bereiken.

Laten wij aan het werk gaan, vrienden, ik wilde wel een meter verder zijn vannacht, maar morgen, Charles, morgen ga ik op onderzoek uit naar de aard en de oorsprong van het zonderlinge, gonzende, nu en dan hamerende geluid.

HOOFDSTUK II

RAFFLES GAAT OP ONDERZOEK UIT

Wanneer John Raffles zich iets in het hoofd had gezet, dan was er heel wat nodig om hem van zijn plan af te brengen.

Na zich om half vier ter ruste te hebben begeven, en tot half tien te hebben geslapen, stond hij volkomen uitgerust op, verfriste zich onder de douche en maakte zijn toilet. Hij trof Brand aan de ontbijttafel aan, die onder het eten reeds verdiept was in de schifting van de ochtendpost, waarna hij zich met de jongeman op weg begaf.

Vrij velen groetten Lord William Aberdeen, als zij hem op straat tegenkwamen.

De beide vrienden volgden over enige afstand Cromwell Road, gingen onder het viaduct van de spoorweg door, en sloegen Collingham Road in.

Het is een vrij stille straat, uiterst geschikt voor bejaarde lieden, die het gewoel van de City willen ontvluchten, en toch hun geliefd Londen niet willen verlaten, men vindt er enige winkelhuizen, en betrekkelijk weinig verkeer.

De brede winkelruiten weerspiegelden een vrij groot gedeelte van de straat.

Geruime tijd stonden de twee mannen daar, zonder veel wijzer te worden.

Maar dit zagen zij wel aanstonds: van een fabriek was hier geen sprake. Brand had het eerst uitgekeken naar een boek-

winkel, in de veronderstelling, dat daar wellicht een kleine handpers stond, om visitekaartjes en ander klein drukwerk te vervaardigen, maar Raffles wist hem spoedig te overtuigen, dat er van zo iets in het geheel geen sprake kon zijn.

— Dan zou ik wel eens willen weten, wat het dan moet zijn, zei Brand tenslotte een weinig ongeduldig. Wat verwacht je eigenlijk? Hiernaast is een lunchroom, verderop een slagerswinkel, ik zie ook nog een kruidenierszaak, een winkel van herenmodeartikelen, maar daar zal wel geen snelwentelende machine staan, in geen van die ondernemingen.

— Daar zullen wij ook niet moeten zoeken, amice, hernam Raffles hoofdschuddend. Ik denk eerder dat die vreemde motor gevonden moet worden in een van die gesloten huizen, die er zo deftig en ingetogen uitzien.

— Dan stel ik voor, naar huis te gaan, onze paarden te zadelen, en wat in Hyde Park te gaan rijden. Het is een verrukkelijke dag. Ga je mee?

Daar Raffles zich in het minst niet bewoog, en hem zelfs niet scheen te hebben gehoord, keek Brand hem van terzijde eens aan, en nu zag hij hoe Raffles in het spiegelende glas van de etalageruit, waar zij voor stonden, met de blikken een man volgde, die aan de over-

zijde van de straat liep, en die in het minst geen haast scheen te hebben.

Brand keek op zijn beurt naar die man, en zag dat het zonder enige twijfel een vreemdeling was, wat duidelijk genoeg te zien was aan de snit van zijn kleding.

Hij had zwart, glanzend haar, tame-lijk lang, een olijkleurige tint, brede kaken, en zwarte ogen, ver van elkaar staande, en een weinig schuins in het hoofd geplaatst.

Zo die man al geen Mongool was, dan was hij er toch in ieder geval nauw aan verwant.

— Een Rus, overwoog Brand onmid-dellijk, na nogmaals een blik te hebben geworpen op de vierkante kaken en de wat uitspringende jukbeenderen van de zeer goed geklede man, die daar aan de overzijde langzaam voorbij slenterde.

De slenteraar stond nu stil, haalde een sleutel uit zijn zak en ging de deur bin-nen van een oud, smal, blijkbaar goed onderhouden huis, met een ouderwets topgeveltje.

Er hing een koperen naamplaat naast de deur, de schelknop was glimmend ge-poetst, de stoep blonk van helderheid, en er hingen stijfgestreken, hagelwitte gordijnen voor de ramen.

Brand keek naar Raffles, en zag een peinzende uitdrukking op diens gezicht.

Toen wendde Raffles zich langzaam om, wierp een vluchtige blik op het smalle huis, en zei zacht:

— Laten wij maar weer heengaan. Op het ogenblik valt er weinig meer te doen. Neen, wij zullen eerst nog even de straat oversteken en zien wat er op dat ko-peren bord staat.

Zo deden de beide vrienden, en een ogenblik daarna slenterden ook zij lang-zaam voorbij het huis.

Op de koperen naamplaat stond niets anders te lezen dan: Dr. G. Brown, arts. Spreekuur van 1—2.

Raffles wierp een blik op zijn hor-loge. En toen zij enige meters van het huis verwijderd waren, zei hij zacht tot Brand:

— Mijn spiegeleieren met ham heb-ben mij vanochtend slecht gesmaakt. Ik geloof dat ik iets aan mijn maag man-

keer. Het is noodzakelijk, dat ik mij eens spoedig laat onderzoeken. En de naamplaat van die dokter Brown heeft mij vertrouwen ingeboezemd. Wat dunkt je van een consult?

Brand keek Raffles verwonderd aan, en zei:

— Geloof je nu werkelijk, dat er iets bizonders is aan dat huis, of aan die dokter, alleen maar omdat we er een man hebben zien binnengaan, die een Russisch type heeft?

— Geloven is wat sterk gezegd, ant-woordde Raffles. Het is evenwel mo-gelijk. Maar om zekerheid te verkrijgen, gaat er niets boven een persoonlijk on-derzoek. Wacht eens, het is misschien nog beter als wij samen gaan. Jij had immers vanochtend een beetje migraine?

— Niet in het minst, Edward. Ik voel-de mij zo fris als een hoentje.

— Dan heb je likdoorns, of je bent bang voor een aanval van griep. Mis-schien zou zwakzinnigheid nog beter zijn. Ik ben dan je vader, en ik zal ge-legenheid hebben, in de wachtkamer op je terugkomst te wachten, omdat je al-leen met de brave dokter wilt spreken.

— En wat wil je dan in die wachtkamer doen? vroeg Brand.

— Niet daarbinnen, maar daarbuiten wil ik natuurlijk iets doen, luidde het antwoord. Als zich werkelijk onder dat huis een geheime werkplaats bevindt, een drukkerij van valse bankbiljetten of wat dan ook, dan valt dat natuurlijk pas te ontdekken als ik een vluchtig onder-zoek kan instellen. En nu niet langer gepraat, maar wat voortgemaakt, want het zal wel nodig zijn, dat wij ons gaan vermommen.

Brand keek Raffles hoofdschuddend aan, en zei toen zuchtend:

— Als ik mij als een zwakzin-nige moet voordoen, dan zal er aan mij weinig te grimeren vallen, want ik heb een gevoel, alsof mijn hoofd hol is. Ik kan mij met de beste wil van de wereld niet voorstellen, wat het voor nut kan hebben, ons te bemoeien met zaken, die uitsluitend de politie aangaan.

— Moet men van alles alleen naar de nuttige kant sporenen, Charles? En zie

het anders in. Maar als je dan volstrekt alleen de nuttigheidsfactor wilt zien, mag ik je er dan op wijzen, dat ik het volstrekt niet leuk zou vinden als het naderhand bleek, dat de politie daar beslag had kunnen leggen, niet alleen op valse, maar ook op echte bankbiljetten?

— Ik zie het al, hernam Brand klagend. Wij gaan ons weer steken in een wespennest en het zal ons nog berouwen.

— Als wij maar stevig toegrijpen, amice, hernam Raffles glimlachend.

De beide vrienden waren onder het spreken de hoek van de straat reeds omgeslagen, en namen daar een bus, die hen ongeveer een kwartier later in de onmiddellijke nabijheid van hun woning afzette.

Met de voortvarendheid, waarvan Raffles steeds getuigenis aflegde bij zulke ondernemingen, maakte hij de nodige voorbereidselen. De beide vrienden lunchten vroeg, begaven zich naar de Victoria Street, en vermoedden zich daar, Brand in een jongeman, die er niet al te snugger uitzag, en Raffles als een eerwaardig vader met een eindeloos voorhoofd, een bril met dikke hoornen rand, en zenuwachtige bewegingen.

Zij namen een taxi, op een honderdtal meters van het huis, die hen binnen enkele minuten voor het huis van dokter Brown bracht.

Van het ogenblik af dat het voertuig stil stond, speelden zij uitstekend hun rol.

Brand was een jongeman met een lelijk kuchje, en bovendien niet geheel en al normaal, met een steeds open mond en onnozel rondkijkende ogen, en Raffles was zijn bezorgde vader, die hem vergezelde.

De twee mannen werden ontvangen door een oude huisknecht, die hen even scherp opnam, en toen in de wachtkamer liet, aan het achtereinde van de gang gelegen.

Daar vonden zij nog slechts een enkele patiënt, een oude dame, die nauwelijks notitie van hen nam, en gedurende de gehele wachttijd erbarmelijk kreunde.

Maar ook haar beurt kwam. De huisknecht opende de deur, en riep met gedempte stem:

— Wie volgt?

De oude dame stond met moeite op en strompelde de deur uit, leunend op haar kruik.

De knecht sloot de deur achter haar en de beide vrienden waren alleen.

En toen begon Brand op fluisterende toon, zo dicht mogelijk naar Raffles schuivend:

— Ik zou wel eens willen weten, Edward, waarom iemand die valse bankbiljetten maakt, of iets anders doet, dat het licht niet kan zien, juist het huis uitkiest van een geneesheer.

— Wel, hij kan het, bijvoorbeeld, uitkiezen, omdat de geneesheer een medeplichtige is, antwoordde Raffles bedaard. Voor wie zag je die knecht aan?

— Wel, voor een knecht. Ik kan niet zeggen dat hij een prettig gezicht heeft, maar wat wil je dat ik anders zeg?

— Je hadt, bijvoorbeeld, kunnen zeggen dat hij een Rus is, Charles, hernam Raffles zacht. Neen, ik vergis me niet, hij sprak maar een paar woorden tegen ons, maar zijn accent verraadde hem onmiddellijk aan iedereen die de Russische taal kent.

— We zouden hier dus terecht zijn gekomen in een soort bolsjewistenclub? vroeg Brand, een weinig verschrikt.

— Ik kan tenminste niet inzien, antwoordde Raffles, waarom, bijvoorbeeld, uitgeweken Russen, die voor negen en negentig procent tot de adel of de bourgeoisie behoren, enige reden zouden hebben, om zich zo verborgen te houden en in het holst van de nacht geheimzinnige werkzaamheden te verrichten.

— Waarom eigenlijk niet? opponeerde Brand. Het is immers bekend, dat er nog telkens komplotten worden ontdekt tegen de Sovjet republiek, en komplotten smeedt men immers ook steeds in het geheim.

— Dat mag zo zijn, maar ik geloof niet, dat wij hier met réfugés te maken hebben, antwoordde Raffles, na een ogenblik te hebben nagedacht. Die treden meestal anders op.

Hij wilde nog iets zeggen, maar enig

gerucht in het aangrenzend vertrek, waarschijnlijk de consultatiekamer, deed hem zwijgen.

Het was duidelijk, dat zag hij goed, dat aanvankelijk wantrouwen werd gekoesterd tegen alle patiënten, die dokter Brown bezochten.

Er klonk nog een geluid alsof er een stoel of een tafel verschoven werd, toen ging de buitendeur open en weer dicht, en een ogenblik daarna werd de deur van de wachtkamer door de knecht geopend, die zijn eentonige roep liet horen:

— Wie volgt?

Volgens afspraak stonden de beide mannen tegelijk op, en Brand wendde zich tot Raffles, en sprak zenuwachtig:

— Neen vader, ik wil liever alleen naar de dokter gaan. Dan kan ik vrij met hem spreken. Het zal wel niet zo lang duren.

Raffles wist, dat Brand het consult minstens een kwartier zou laten duren, gelijk zij overeen gekomen waren, maar hij zei op meewarige toon:

— Ga dan maar, mijn jongen, en licht de dokter nauwkeurig in. Ik zal hier op je blijven wachten.

Brand liep de gang in, de knecht wees hem de weg en Raffles keek het tweetal door de halfgeopende deur na.

Juist toen de knecht de deur van de consultatiekamer voor Brand openhield, wipte Raffles zonder enig gerucht te maken naar buiten, sloot de deur, en was het volgende ogenblik verdwenen in een soort nis, die hij reeds bij het binnenkomen gezien had, en waarop een tweetal deuren uitkwam.

Hij drukte zich in een hoek en bleef daar staan, totdat hij de knecht hoorde terugslaffen, een deur openen, waarschijnlijk van een keuken of een bedienervenvertrek, en toen werd het stil.

Hij wachtte nog enige tellen, opende toen voorzichtig een van de deuren, bemerkte dat deze een gangkast afsloot, maar met de tweede had hij meer succes. Die bleek een zijgang af te sluiten, nauwelijks drie meter lang, en aan het einde waarvan hij een tweede deur zag, die waarschijnlijk toegang gaf tot het sousterrain. Hij liep onverschrokken de korte gang door, en opende behoedzaam

de deur aan het einde.

Inderdaad begon vlak daarachter een betonnen wenteltrap.

Hij zocht vruchteloos naar een lichtschakelaar, en deed daarop zijn zaklantaarn ontgloeien.

Bij het schijnsel daarvan begon hij de trap af te dalen.

Na vijftien treden te hebben geteld, bereikte hij een vrij brede gang, aan het ene einde voorzien van een klein raampje, nauwelijks een hand groot, waarvoor echter stevige planken waren bevestigd.

— Dat is in ieder geval al niet normaal, mompelde Raffles voor zich heen. Dat raampje is bestemd om lucht en een weinig licht binnen te laten, en wie het afsluit, die doet dat niet zonder een grondige reden. Maar wat hebben wij hier? Het schijnsel van zijn lamp weerkaatste in de zware, ijzeren scharnieren en het ijzeren beslag van een blijkbaar zeer dikke en stevige kelderdeur.

Raffles liet de stralen van zijn zaklantaarn op het slot spelen, en mompelde voor zich heen:

— Splinternieuw. Alles met opzet zo zwaar mogelijk gemaakt, en stevig. Het slot is niet ingewikkeld.

Hij luisterde een ogenblik aandachtig en toen hij niets hoorde haalde hij zijn bos lopers te voorschijn en begon de fijne instrumenten een voor een op het slot te beproeven.

Maar hij zag al gauw in, dat hij ditmaal niet zou kunnen volstaan met deze kleine gereedschappen.

— Vannacht zullen wij je nog eens aan de tand voelen, ouwe jongen, maar dan met andere instrumenten, en dan zul je geen tegenstand bieden, mompelde hij zacht lachend.

Hij ging de trap weer op, opende de kelderdeur daarboven, stond een ogenblik te luisteren en keek op zijn polshorloge.

Er waren juist twaalf minuten verlopen, sedert de zogenaamde patiënt de wachtkamer verlaten had. Hij had dus niet veel tijd meer over.

Hij liep door de zijgang, kwam weer in de nis, bleef ook daar even wachten

en trad toen weer in de gang, waarop de deuren van wachtkamer en consultatievertrek uitkwamen.

Hij legde juist de hand op de knop van de wachtkamerdeur, toen achter in de gang een andere deur openging en de huisknecht te voorschijn trad. Hij keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan, met zijn stekende, zwarte ogen, en vroeg toen zoetsappig:

— Zoekt mijnheer iets? Kan ik u soms helpen?

— Het wachten duurde mij wat lang, vriend, antwoordde Raffles, die niet zo spoedig van zijn stuk te brengen was. Ik wilde eens zien hoe het staat met mijn zoon. Maar ik heb mij bedacht, ik zal maar liever rustig op zijn terugkeer wachten.

Hij knikte de bediende toe, en ging de wachtkamer weer binnen.

Reeds zoëven had hij ontdekt, dat de beide ramen afgesloten konden worden door dikke luiken. Hij trad op een dier ramen toe, bekeek het luik nauwkeurig, vergewiste zich van de wijze waarop het gesloten werd, knikte een paar malen als in gedachten, en keek toen door de tullen ondergordijnen naar buiten. De beide ramen zagen uit op een kleine tuin, aan de achterzijde begrensd door een vrij hoge schutting en links en rechts van de andere tuinen gescheiden door een soort liguster haag, ongeveer manshoog. De tuin was slecht onderhouden en werd blijkbaar in het geheel niet gebruikt.

Raffles keek ook naar de huizen aan de overzijde en zijn kort onderzoek bracht hem tot de overtuiging, dat het

volstrekt niet moeilijk zou zijn, in het huis van dokter Brown door te dringen.

Hij was juist weer gaan zitten, toen Brand binnentrad.

— Wel, mijn jongen? vroeg Raffles, dadelijk weer in zijn rol.

— Het is een ernstig geval, vader, antwoordde Brand met bevende stem. Maar de dokter heeft een recept voor mij geschreven, en hij zegt dat dat mij wel goed zal doen. Al degenen, die hij dat middel voorschreef, zo zegt hij, hebben er baat bij gevonden.

Raffles fronste een ogenblik de wenkbrauwen, iedere geneesheer, die die naam werkelijk verdiende, had natuurlijk aanstonds moeten inzien, dat Brand totaal niets mankeerde, en zijn kwaal louter op inbeelding moest berusten. Wat had hij hem dan wel kunnen voorschrijven?

— Laat mij eens zien wat de dokter je heeft voorgeschreven, mijn jongen, zei Raffles, nog altijd in zijn rol, uit vrees, dat de bediende nu misschien aan de deur mocht luisteren.

Brand stak zijn vingers in zijn vestzakje, haalde er het recept uit, en stak het Raffles toe.

Deze vouwde het open, las het, wierp Brand een vreemde blik toe, en vroeg toen heel zacht:

— Heb je gelezen wat dokter Brown je voorschrijft?

— Neen, nog niet. Wat is het?

— Hier, lees maar zelf.

Raffles gaf Brand het papiertje weer terug en deze zag tot zijn verbazing, dat het maar twee latijnse woorden bevatte:

Cave canem — pas op voor de hond.

HOOFDSTUK III

EEN GEVAARLIJK BEGIN

Een ogenblik daarna stonden de beide vrienden op straat.

Zij spraken geen woord met elkaar,

voor zij de hoek waren omgeslagen van Collingham Road.

En toen overtuigde Brand zich nog

eerst duchtig, dat zij niet gevolgd waren, voor hij op zachte toon sprak:

— Wat moet dat betekenen, Edward?

— Ben je je latijn vergeten, amice? Cave canem wil zeggen: Neem u in acht voor de hond.

De Romeinen beïtdelden deze waarschuwing in het steen van hun hondenholken...

— Houd je mij voor de mal, Edward? hernam Brand ongeduldig. Dat weet ik waarachtig ook wel. Maar wat betekent het, dat die Brown dat op het recept schrijft, dat mij heet te zullen genezen?

— Het kan alleen maar betekenen, Charles, dat wij doorzien zijn, en met buitengewoon sluwe lieden te doen hebben, antwoordde Raffles bedaard. Herinner je je dat we een gerucht hebben gehoord, als werd er in een naburig vertrek een stoel verschoven?

— Wat zou dat?

— Voor ik je antwoord, geloof je dat de consultatiekamer onmiddellijk grensde aan de wachtkamer?

— Heel zeker niet. Er moet nog een soort alcoof tussen zijn geweest.

— Dat wist ik ook wel. Wij zijn bespied. Daar heeft een man op een stoel of een trapje gestaan, die naar ons gekeken heeft, door een schilderij heen, of iets dergelijks. En het is maar goed, dat wij zo zacht hebben gesproken, dat men ons althans niet heeft verstaan. En nu durf ik wel wedden, dat die knecht tijdens je consult bij de dokter is geweest.

— Dat is ook zo. Hij heeft een paar woorden op zachte toon met hem gewisseld in het Russisch, of in ieder geval in een taal, die daar veel op leek, misschien wel Pools. Maar hoe weet je dat?

— Wel, dat vloeit immers logisch voort uit de rest, hernam Raffles schouderophalend. Die knecht is hem natuurlijk komen waarschuwen en heeft hem medegedeeld wat hij ontdekt had, namelijk dat wij in de wachtkamer met elkaar hebben zitten fluïsteren, helemaal niet als vader en zoon, en dat ik de wachtkamer heb verlaten om in mijn eentje een onderzoekingsstocht te gaan maken.

— Heeft die knecht je gezien? riep Brand verschrikt uit.

— Ja, juist toen ik de wachtkamer weer wilde binnentreden, een minuut of drie voor je terugkwam. Hij trok een zoetsappig gezicht, maar ik zag wel dat hij mij wantrouwde. En vertel me nu eens wat jij van die dokter denkt. Is het er werkelijk een?

— O ja, daaraan kan niet getwijfeld worden. De vragen die hij stelde, en de wijze waarop hij zijn stethoscoop gebruikt, wijzen op een langdurige praktijk. Een bedrieger of een leek zou onmogelijk zo een stethoscoop kunnen vasthouden, of iemands oogleden binnentbuiten keren. Hij weet het natuurlijk evengoed als ik, dat ik geen sikkepit mankeer. Of hij echter werkelijk Brown heet, dat zou ik niet durven bevesteren.

— Was het de man, die wij vanochtend hebben zien binnengaan?

— Neen. Hij kan een beetje op hem geleken hebben, maar hij was het stellig niet. Hij is wel een voet groter, breed en zijn ogen hebben een eigenaardige lichtgrijze kleur. Hij spreekt vloeiend Engels, met een heel gering accent. Ik denk dat hij aan een of andere Engelse Universiteit gestudeerd heeft.

— Gestudeerde mensen zijn de gevaarlijkste tegenstanders, zei Raffles langzaam. Het is dus nu wel duidelijk, dat die lui ons gewantrouwd hebben. Wie weet hebben zij vanochtend al gezien, hoe wij door de spiegelruit naar het huis keken, en naderhand de naam op de koperen plaat zijn gaan lezen.

— Maar wij zien er nu toch heel anders uit, Edward, wierp Brand tegen.

— Ik zeg ook niet dat zij ons voor dezelfde hebben aangezien, dat zou mijn eer te na zijn. Maar zij denken misschien dat wij helpers zijn, die de zaak eens moeten opnemen. In elk geval hebben wij één ding gewonnen, amice; wij hebben nu de zekerheid, dat wij aan het juiste adres waren.

— Wat heb je dan beneden in de kelder ontdekt?

— Niets dan een zeer stevige deur, met ijzer beslagen, waarvan het slot weerstand bood aan mijn lopers, en een

met planken afgesloten keldergat.

— Maar wat bedoelde die dokter Brown, of hoe hij dan anders heet, toen hij ons voor de hond waarschuwde?

— O, dat is maar een waarschuwing. Het wil zoveel zeggen als: steek je neus niet in onze zaken.

— Zouden wij het, niet veel liever opgeven, Edward? Mensen, die door zulke geringe aanwijzingen reeds argwaan krijgen, en dus, naar het schijnt, heel slim zijn, die zijn ook meestal heel gevaarlijk.

Raffles kreeg de jongeman een ogenblik ernstig aan, en zei toen op een toon van verwijt:

— En dat zeg je, terwijl de kans bestaat, dat die lui iets verrichten, hetwelk ons land ten zeerste kan schaden? Dat kun je niet menen, Charles. Wij zijn nu gewaarschuwd, en zullen onze voorzorgsmaatregelen nemen. Ik was eerst voornemens, het onderzoek geheel in te stellen, maar nu reken ik op jouw hulp, en op die van onze brave Henderson. En nu zullen wij voorlopig niet meer over de zaak praten, en doen alsof er geen sovjet, geen bolsjewisme en geen valse bankbiljetten ter wereld bestaan. Onze ochtendrit is er bij ingeschoten, en ik stel je voor, die schade in te halen.

En zo geschiedde het ook. De beide vrienden maakten een rit op Rotten Row door Hyde Park, en het was alsof Raffles de hele zaak van Courtfield Gardens volkomen had vergeten.

Maar dat hij er nog steeds aan dacht zou Brand spoedig genoeg merken. Want toen het negen uur had geslagen en de beide vrienden rustig tegenover elkander zaten aan de grote leestafel in de conversatiezaal van de Windsor Club, ving de jongeman een veelzeggende blik op van Raffles, en hij begreep dat het ogenblik om in actie te komen was aangebroken.

— Een drommelse kerel, bromde de jongeman voor zich heen, terwijl hij in de vestibule zijn overjas aantrok. Wat hij zich eenmaal in het hoofd heeft gezet, dat moet ten uitvoer worden gebracht, al zou de onderste steen boven moeten komen.

Voor het grote gebouw stond hun auto

reeds te wachten, die door Henderson, de reus, werd bestuurd.

Drie kwartier later bevonden de drie mannen zich in het huis in de Victoria Street, dat voor deze gelegenheid was uitverkozen als een soort operatiebasis, het hoofdkwartier.

Hier voorzagen zij zich van alles wat er nodig kon zijn om het welslagen te verzekeren van een onderneming, waarvan Raffles heel goed de grote gevaren zag, maar die hij niettemin tot een goed einde wilde brengen.

Het huis was een waar arsenaal en in de geheime bergplaatsen bevonden zich tal van aanvals- en verdedigingsmiddelen, die nog niet gangbaar zijn in de gewone oorlog, maar waarvan Raffles reeds het grootste nut had kunnen trekken. Men vond daar zeer kleine gasbommen, die niets anders waren dan glazen ballen, omstreeks vier centimeter in doorsnede, en gevuld met een sterk samengeperst gas, van een zodanige samenstelling, dat het zich buitengewoon snel verspreidde, wanneer het glas eenmaal gebroken was en dan iedereen bewusteloos maakte, die niet voorzien was van een eigenaardig masker, zeer klein van formaat, en dat eigenlijk uit niets anders bestond dan een paar stukjes leer, vastgemaakt aan een poruze doos, gevuld met watten, die gedrenkt was in een vocht, welke het gas volkomen onschadelijk maakte. Met een enkele handgreep kon deze doos gemakkelijk voor de mond worden bevestigd. Men vond er voorts lichte handpompjes, in staat om binnen enkele tellen zelfs een vrij groot vertrek te vullen met een zeer vluchtig gas, dat een verlamdende uitwerking had, revolvers en munitie, en andere voorwerpen, allen ontsproten aan het vindingrijke brein van Raffles.

De Gentleman-Inbreker zocht met grote zorgvuldigheid en systematisch bijeen, wat hij meende nodig te kunnen hebben, en dit werd gepakt in een valies, dat zwaar woog, maar waarmede de reusachtige Henderson omging, alsof het een leeg sigarenkistje was.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat de mannen zich wapenden als voor een strijd op leven en dood.

Het was een soort instinct, dat hun zei, dat zij te doen zouden krijgen met een vijand, die ter bewaring van zijn geheim naar de uiterste middelen zou grijpen.

Het was reeds na middernacht, toen de drie mannen het huis weer verlieten, snel een zijstraat ingingen, en een kwartier later stil stonden in Collingham Road, naast een lage tuinmuur, en op een plek waar het zo donker was, dat men elkaar ternauwernood kon onderscheiden.

Want zij hadden zich in zwarte kleren gestoken, hun overjassen waren van een donkere kleur en hun hoeden hadden brede randen.

— Hier moeten wij over, fluisterde Raffles zacht. Dit lijkt mij de gemakkelijkste wijze. Wij komen zo in de tuin van het huis van Brown. De voordeur zal natuurlijk wel beveiligd zijn, en is minstens van een electrisch alarm-signaal voorzien. Flug, jongens, aan het werk.

De muur was laag, geen enkele voorbijganger liet zich zien, alles sliep reeds in deze deftige buurt en binnen enkele tellen stonden de drie mannen aan de andere kant van de muur.

Zonder enige moeite klommen zij over vier heggen, en zij hadden bijna de tuin achter het huis van Brown bereikt, toen Brand waarschuwend de hand ophief.

Hij had het rinkelen van een ketting gehoord...

— Die satanase Brown heeft dus zijn waarschuwing niet overdrachtelijk bedoeld: er is wel degelijk een waakhond van vlees en been, fluisterde de jongeman zacht.

Raffles stak zijn hand in een van zijn zijzakken en haalde er een eigenaardig voorwerp uit, dat in deze tijd van vuurwapenen geheel misplaatst scheen, en dat het midden hield tussen een kleine voethoog en een katapult, zoals straatjongens ze gebruiken, om op katten te schieten.

Men kon het ding opvouwen, en in een klein foudraal bij zich dragen, en dan nam het niet meer plaats in dan de metalen driepoot van een camera.

Raffles ontdaaid het voorwerp van het

lederen foudraal, en bracht de beide stalen booghelften op hun plaats, waarna hij het wapen onmiddellijk kon gebruiken. Het geleek nu wel een beetje op de boog, die men Willem Tell ziet gebruiken in de opera van die naam.

— Blijf hier, totdat ik het sein geef, of nog beter, kom over vijf minuten bij mij, fluisterde Raffles bijna onhoorbaar. Ik zal even met die waakhond afrekenen. Alles zou verloren zijn als het beest het in zijn hoofd zou krijgen aan te slaan. Ik hoop maar dat hij niet aan een ketting ligt.

— Hoop je dat? vroeg Brand verbaasd.

— Precies. Een hond aan de ketting blaft veel eerder, en bovendien kan het dier, als het los rondloopt, wat ik vermoed, veel dichterbij komen, en mij dus gelegenheid geven hem te raken.

Met die woorden klom Raffles over de heg, die hem nog scheidde van de tuin, grenzend aan het slecht onderhouden lapje grond, hetwelk zich bevond achter het huis van dokter Brown.

Hij sloop volkomen onhoorbaar over de rand van een klein grasgazon, onder het lopen spande hij de pees van de boog, en haalde uit zijn binnenzak een doosje dat er uitzag als een spanen griffelkoker, trok er de schuif uit en nam er een blinkend voorwerp uit, met grote behoedzaamheid, want de punt van dat ding was gedompeld in een giftige stof, die een bliksemsnelle bedwelming tengevolge had, en klein, schadelijk ge-dierte onmiddellijk kon doden.

Er zaten zes van die glimmende dingen in het doosje en zij leken verrassend veel op griffels wat de vorm betreft, ofschoon ze half zo kort waren.

Na de spanen doos zorgvuldig weer te hebben weggestopt, sloop Raffles naar de heg en hij zegende zijn gesternte, hetwelk gewild had, dat de wind in zijn richting woei.

Toch scheen de hond reeds lucht van hem te hebben gekregen, want wéér hoorde Raffles een zacht gerammel, iets als een stalen halsband met grote schakels, en toen kwam er, snuffelend en brommend, een van de grootste bloed-

honden, die hij ooit gezien had, in zijn richting.

Raffles legde snel het stalen pijltje in de gleuf van de boog, knielde neer voor een kleine opening in de heg, wachtte nog een ogenblik, en juist toen het monster aan de andere kant, de geweldige muil opensperde om een woedend geblijf te laten horen, haalde Raffles de trekker over, de pees ontspande zich met het geluid als een zwakke zweefslag, het stalen pijltje snorde van de boog, en drong het monster, dat daar met als vurige kolen gloeiende ogen stond, diep in de borst.

De hond liet geen enkel geluid horen, zelfs geen zucht, hoogstens iets, dat leek op het piepen van een muis, toen begon hij heen en weer te zwaaien, vlijde zich langzaam neer, strekte de poten uit, en lag stil.

En toen Raffles het reusachtige dier daar zo zag liggen, begreep hij wel, dat hij weinig in te brengen zou hebben gehad tegen deze hond, als het monster zich op hem geworpen had.

Toen zij het zachte geluid van de zich ontspannende boogpees hoorden, klommen Brand en Henderson op hun beurt over de heg, en nu stonden zij naast Raffles.

Henderson wierp door de heg heen een blik op de geveldde hond, en bromde voor zich heen:

— Die had ons heel wat last kunnen geven, als hij was blijven leven.

— Hij leeft nog, James, zei Raffles zacht. Zie maar, de stalen stift is slechts voor een klein gedeelte in de taaie keelwammen van de hond doorgedrongen. Maar hoe klein de wond ook geweest zou zijn, het was ruimschoots voldoende om zelfs deze grote hond te vellen, alsof hij door de bliksem getroffen was. Deze bewusteloosheid zal op zijn minst de hele nacht voortduren.

Nog enkele ogenblikken, en de drie stoutmoedige indringers hadden de achterzijde van het huis bereikt, waar Raffles en Brand die namiddag waren binnengetreden onder andere omstandigheden.

Raffles liet de deur onaangeraakt, omdat hij wel inzag, dat deze aan de bin-

nenzijde voorzien zou zijn van zeer sterke grendels, die geruime tijd zouden eisen om ze door te zagen.

Dus wendde hij al zijn aandacht aan een der beide vensters van de wachtkamer, waarvan hij die namiddag de luiken reeds onderzocht had.

Raffles begon met zich te overtuigen, dat aan de overzijde der kleine tuinen, door een smal tegelpaadje van elkander gescheiden, alle lichten in de huizen reeds gedoofd waren, op slechts weinige na, en op verre afstand.

Hij kon het er dus op wagen, een der zaklantarens te ontsteken.

Toen begon hij met het uitsnijden van de ruit.

Dit was een werk, hetwelk Raffles zo herhaaldelijk verricht had, dat hij het bijna automatisch deed en met een snelheid, die met elke beschrijving spot. Het kostte niet veel meer tijd dan het openmaken van een sardineblikje.

Nu kon hij het hout van het luik met de vingertoppen aanraken. Hij wist zeker, dat zich aan de andere zijde geen elektrische draden van welke aard dan ook bevonden, en hij kon dus zonder vrees aan het werk gaan.

Op de hoogte die hij reeds kende, daar hij ze aan de andere kant zorgvuldig had nagemeten, boorde hij door middel van een gewone borstboor, een rond gat ter grootte van een horlogeglas, en nu was het hem al heel gemakkelijk, met behulp van een tot een lus gevouwen ijzerdraad, de zware knippen terug te trekken, die de luiken gesloten hielden.

Een paar minuten later kon Raffles een der luikhelften openduwen; de toegang was vrij.

Eerst werd de tas met gereedschappen binnen in de kamer gezet en toen klommen de drie mannen achtereenvolgens door de opening in de wachtkamer.

Volgens een gewoonte, die hem tot een tweede natuur geworden was, luisterde Raffles wel een vol kwartier met de grootste aandacht, nadat hij de gangdeur had geopend.

Maar het huis leek volkomen uitgestorven te zijn.

Niet het minste gerucht deed zich horen.

Raffles wilde dienaangaande echter zekerheid hebben.

Hij wilde zijn terugtocht gedekt weten, en er voor zorgen, dat hij niet in de rug zou worden aangevallen.

— Wij zullen eerst het huis even doorzoeken, fluisterde hij, en denk er wel om, James, geen geweld, of ik moet je het bevel daartoe geven. Ik behoef je er zeker niet aan te herinneren, dat je hardhandigheid ons vaker in een moeilijke toestand heeft gebracht, dan

strikt genomen noodzakelijk was.

De reus boog beschaamd het hoofd, want hij wist maar al te goed dat Raffles gelijk had, en dat zijn woede en spontane verontwaardiging hem menigmaal parten hadden gespeeld. Het drielicht verliet op de tenen sluipend, de wachtkamer.

Zij traden het allereerst de consultatiekamer binnen, waar ook de luiken en de gordijnen voor de ramen waren gesloten, zodat Raffles licht kon maken.

ONDER DE GROND

HOOFDSTUK IV

Raffles liet zijn spiedende blikken, waaraan niets ontsnapte, door het vertrek gaan en het duurde niet lang of hij had achter een Japans tochtscherm een smal, laag deurtje ontdekt, verborgen achter een in wijde plooiden neerhangende sarong, dat heel gemakkelijk te openen bleek te zijn.

Hij richtte zijn zaklantaarn er op, en het schijnsel verlichtte een soort smalle alcoof, waar geen andere meubelstukken stonden dan een paar stoelen.

Zwijgend ging Raffles op een van die stoelen staan, na zijn lantaren weer te hebben gedoofd.

Hij behoefde het meubel slechts een paar keren te verzetten, en toen zag hij een smal lichtkiertje, teweeggebracht door de elektrische luchter in de wachtkamer, die zij met opzet hadden laten branden.

Na enig tasten vond hij een houten knopje, en het volgende ogenblik kon hij een smal paneeltje terzijde schuiven, niet groter dan het deksel van een doos voor dominostenen, en een blik werpen in de wachtkamer.

Zijn gelaat stond ernstig toen hij het schuifje weer sloot, van de stoel stapte, en zich tot Brand wendde met de woorden:

— Het is zoals ik aanstonds vermoedde; men heeft ons vanmiddag bespied. Nu, zij hebben gelukkig niet kunnen horen wat wij spraken, en dat is de hoofdzaak. En nu verder, mannen!

Raffles onderzocht nog eerst vluchtig het grote bureau-ministre van dokter Brown, en hoe kort dit onderzoek ook duurde, het schonk Raffles de overtuiging, dat hij hier wel degelijk te doen had met een echte geneesheer. Hij vond ook een notitieboekje met een groot aantal namen en adressen, voor de overgrote meerderheid Russische, maar ook vrij veel Franse. Een paar van die Russische namen kwamen hem bekend voor. Zij behoorden toe aan uitgewekenen, die met het pover restantje van hun fortuin voor het bolsjewisme waren gevlucht, en reeds lang te Londen woonden.

Maar dat was alles wat hij kon ontdekken. Er lagen nog enige recepten-blocnote's, een rekeningboek, een patiëntenregister, enige gedrukte formulieren voor opnamen in ziekenhuizen, het doktersadresboek van Londen, een paar betaalde rekeningen, en dat was alles.

Raffles wenkte zijn beide metgezellen zijwendend en toen werd de onderzoekings-tocht voortgezet. Gelijkvloers was nog

slechts een eetkamer, daarachter de dienvertrekken en de keuken, van elkander gescheiden door dezelfde korte dwarsgang, welke Raffles die namiddag was ingeslagen, en die hem naar de geheimzinnige kelderdeur had gebracht.

Toen gingen zij de trap op, en doorzochten de vertrekken op de eerste verdieping.

Er was een woonkamer, een soort museum, waar allerlei vreemdsoortige dingen werden bewaard, jachttrofeën, flessen met giftslangen op sterk water, abnormale schedels, tanden van voorwereldlijke dieren, een gehele kast vol zeldzame delfstoffen, een geraamte van een zeer klein mensenras, hetwelk Raffles aanstonds herkende als dat van de Afrikaanse stam der Pymmeën, die langzaam aan het uitsterven is, en nog andere zaken.

Tenslotte kwamen zij aan de slaapkamer. Ook hiervan was de deur niet op slot, zoals van de andere vertrekken. Raffles behoefde ze slechts open te duwen.

Het grote bed was onbeslapen, en keurig opgemaakt.

Nog hoger ging het, en een kleine biljartkamer, een leegstaand vertrek, een eenvoudige logeerkamer en een bedienvertrek werden beurtelings doorzocht.

In dat laatste vertrek stond eveneens een bed, met de spreij gedekt, en dat nog niet beslapen was.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei toen op zachte toon:

— Ik had dit eigenlijk niet verwacht. Ik weet niet hoe het komt, maar dat bevat me niet recht. Wat betekenen die onbeslapen bedden?

— Misschien hebben zij achterdocht gekregen en zijn zij gevluht, mylord, meende Henderson, die des avonds door Brand van alles op de hoogte was gebracht.

— Met achterlating van alles, James? zei Raffles glimlachend. Dat lijkt niet erg waarschijnlijk. Die Brown zou dan toch minstens zijn waakhond hebben meegenomen. Neen, men laat een arbeid als de zijne niet zo gauw in de steek. Maar ik had verwacht, dat hier

mensen ter bewaking zouden zijn achtergelaten. Zij moeten er toch op rekenen, dat de politie achter hun geheimzinnig bedrijf komt, en een inval doet. Wie is er dan om hen daarvan in kennis te stellen?

— Misschien heeft hun werkplaats een tweede uitgang, Edward, opperde Brand.

— Dat is denkbaar, zei Raffles peinzend. Nu, hoe dan ook, wij zullen het spoedig genoeg ontdekt hebben. En nu naar beneden, naar de kelder.

Alvorens de kelderdeur te openen, die de trap naar beneden afsloot, onderzocht Raffles het houtwerk met de grootste nauwkeurigheid en daar deed hij goed aan, want wat zijn haast van die namiddag hem had belet op te merken, dat ontdekte hij thans: deze deur had een electrisch alarmsignaal. Bij 't doorvallend licht van zijn lantaren, zag hij onder de smalle deurkier duidelijk de strepen van de geleidingsdraad, die ergens een electrische schel in beweging moest brengen.

Er was dus niets aan te doen, eerst moest deze electrische installatie buiten werking worden gesteld.

Een voor het doel expresselijk vervaardigde kniptang, met papierdunne bladen, scherp als een scheermes en voorzien van ebonieten ogen, werd behoedzaam onder de kier van de deur geschoven en na enig tasten had Raffles de draden gevonden, en doorgeknipt.

Maar nu moest hij ook nog zijn krachten op het slot beproeven, want de deur bleek secuur gesloten te zijn.

Zijn fijne instrumenten kwamen er aan te pas, en het duurde wel een kwartier voor het ingewikkelde slot eindelijk bezweek, en de deur voorzichtig geopend kon worden.

Alvorens zelf naar binnen te treden, onderzocht Raffles nog eens zijn revolver, maar dit bleek overbodig, want daar beneden was het doodstil; van een onheilspellende stilte, zoals Brand bij zichzelf opmerkte.

De jongeman nam zich voor, goed uit zijn ogen te kijken. Meer nog dan Raffles, misgaagde hem die rust in het huis,

dat zwijgen en die verlatenheid.

Zonder enig gerucht te maken daalden de drie mannen de trap af, en niet zodra waren zij beneden of Brand kreeg het onaangename gevoel, hetwelk een muis moet hebben, die achter zich het deurtje van de val hoort toekappen. Inderdaad zou het zeer moeilijk zijn, zich op deze plek te verdedigen tegen een overval in de rug. De gang daar beneden had geen andere deur dan die, welke toegang gaf tot de onderaardse tunnel, en die met ijzer beslagen was als een vestingpoortdeur. Men kon alleen ontwijken langs de trap en wie die trap in bezit had, zou een groot voordeel hebben boven zijn tegenstander.

Ook Raffles scheen dit onmiddellijk in te zien, want hij zei, alvorens aan het werk te gaan, op zachte toon:

— Een van ons moet hier blijven, terwijl de anderen binnengaan. Wij mogen ons niet onverhoeds in de rug laten aanvallen.

Nu begon het moeilijkste werk, een werk, waarvoor schier ieder ander zou zijn teruggeschrokken. Want het leek een onmogelijke taak die zware deur te openen, althans binnen een enkele nacht, of liever in enkele uren, want over drie uren zou de zon reeds weer zijn opgekomen.

Toch begon Raffles aanstonds met die arbeid, geholpen door zijn geniaal uitgedachte instrumenten.

Allereerst had hij het op de grendels voorzien.

Daartoe was het nodig, een grote schijf uit het hout van de deur te zagen.

Raffles zocht een plek uit, die daarvoor het beste geschikt was en vrij van ijzer, hetwelk in rijkelijke overvloed de deur versterkte, waarna de zonderlinge boor werd gemonteerd, die het werk moest vergemakkelijken.

Het ding zag er uit als een vreemd soort passer, met twee benen, waarvan er een stevig in het hout werd gestoken, terwijl de andere zich in een cirkel om dat middelste punt kon bewegen. Dit tweede been had weer een met duizelingwekkende snelheid ronddraaiend boorijzer, hetwelk elektrisch gedreven werd. Iedereen kent natuurlijk de in-

strumenten, welke de tandarts gebruikt bij het uitboren van een kies; welnu, op hetzelfde beginsel berustte deze eigenaardige boor, die met bijna even grote snelheid door hout als door ijzer heendrong, ja zelfs door niet al te dik staal, en waarbij men alleen het boorijzer behoefde te vervangen.

Henderson had het draagbare motor-tje reeds uitgepakt, dat op een plank was bevestigd, en de elektrische verbinding tot stand gebracht.

De reus ging op de plank staan, zodat de motor zich onmogelijk meer kon bewegen, Raffles plaatste de boor op de gewenste plaats, schakelde in, en onmiddellijk begonnen de fijne houtspaanders als dun zaagsel rond te vliegen. De boor met beide handen vasthoudend, bewoog Raffles het ene been langzaam in een cirkel, en de boor, ronddraaiend met een snelheid van vijfhonderd toeren per minuut, vrat zich een voor in het hout, telkens dieper bij iedere ommeegang.

Niet meer dan twaalf van die rondgangen waren nodig om een schijf los te maken met een doorsnede van niet minder dan ruim twee decimeter. Alle delen van de boor waren geolied, en het aantasten van het hout maakte niet meer gerucht dan het zoemen van een dikke bromvlieg.

Nadat alle lichten waren gedoofd en iedereen zijn revolver tot schieten gereed hield, trok Raffles behoedzaam die schijf hout naar zich toe.

Er was volstrekt niets te zien. Een volledige duisternis.

Maar te horen was er wel iets, al was het dan ook maar heel zwak.

Het klonk alsof er heel in de verte een trein over een viaduct of door een tunnel reed. Dit laatste had ook misschien het geval kunnen zijn, als het geluid maar niet zo onafgebroken te horen was geweest.

Neen, zij konden toch niet meer twifelen; zij waren op weg het geheim van dokter Brown te doorvorsen.

Enige tijd bleven zij zo staan, zonder ook maar het minste te kunnen onderscheiden, en toen werd het plotse-ling doodstil.

Zij bleven luisteren, of het vreemde gerucht, alsof er een motor liep, afgewisseld met geregelde, doffe slagen, zich weer zou doen horen, maar het was en het bleef stil.

Raffles maakte weer licht, en toen hij het strakke gezicht van Brand zag, fluis-terde hij heel zachtjes:

— Wat zou dit te betekenen hebben, Charles? Kunnen zij gewaarschuwd zijn?

Hij stak zijn hoofd door het gat, trok het bijna dadelijk weer terug, en ver-volgde:

— De deur heeft geen alarmsignaal meer, daardoor kunnen zij dus onmo-gelijk gewaarschuwd zijn. Nu, wij zijn hier eenmaal, en wij zullen doorzetten.

— Kan het niet zijn, dat zij er voor vannacht mee ophouden, mylord? vroeg Henderson zacht.

— Dan zouden zij wel wat vroeg op-houden, James. Veel vroeger dan vo-rige nacht, antwoordde Raffles hoofd-schuddend.

Hij had zijn hand reeds door het gat gestoken en het was zo groot, en op een zodanige plaats gemaakt, dat hij heel gemakkelijk, zowel de bovenste, als de onderste grendel kon terugschuiven, maar hij was zo verstandig, eerst zijn gummihandschoenen aan te trekken, want al zag men geen draden, het was volstrekt niet onmogelijk, dat die zware, koperen grendels onder een sterke stroom stonden.

Nu kwam het slot aan de beurt. Op-nieuw moest de boor haar plicht ver-vullen.

Het was nu iets lastiger, omdat Raf-fles telkens een van de benen van de passer moest oplichten, wanneer het over de stalen post van de deur ging, en het duurde dan ook iets langer, maar toch waren er nauwelijks tien minuten verlopen, of Raffles hield alweer een rond stuk hout in de hand, aan een zijde afgeplat, met slot en al.

Het bleek een slot met twee schoten te zijn, uit het hardste staal vervaar-digd, en het zou dus heel wat tijd in beslag hebben genomen, dit zeer inge-wikkelde slot op de gewone wijze te ope-nen.

— Een voortreffelijk studieobject, Charles, zei Raffles zacht. Steek dit slot in het valies, James, het zal een zeer fraai stuk voor mijn verzameling zijn. En ik breng een stille hulde aan de man, die het verzonnen en vervaardigd heeft.

Raffles trok nu de deur naar zich toe, want zij bleek open te gaan in de rich-ting van de gang, waar de drie mannen zich bevonden.

De lantarens bestraalden een lange tunnel, blijkbaar nog niet lang geleden voltooid, ongeveer twee meter hoog, en half zo breed.

Waarschijnlijk had men hier ook al-weer te doen met een van die oude kloostergangen, die door de geheimzin-nige, nachtelijke werkers was verbe-terd en steviger gemaakt.

— James, zo wendde Raffles zich tot de reus, ik zal je tot mijn spijt hier op post moeten laten staan. Wat mijnheer Brand en ik te doen hebben zal meer lenigheid dan kracht eisen, en vooral geruisloosheid. Het is dus voor alle din-gen beter dat je hier blijft. Zet beide ogen en oren goed open, en waarschuw ons op het eerste teken van onraad. Je behoeft je taak werkelijk niet te onder-schatten, beste kerel, want je dekt onze terugtocht.

Het gelaat van de reus drukte enige teleurstelling uit en ook vrees, maar hij was gewend zich naar de instructies van Raffles te gedragen, en zo maakte hij zich zuchtend gereed, zijn vervelende en toch moeilijke taak te aanvaarden.

Maar op het ogenblik dat Raffles en Brand zich in de tunnel zouden begeven, fluisterde de reus:

— Een ogenblik, mylord. Het is mo-gelijk dat u daarginds gevaar dreigt. Hoe lang denkt gij weg te blijven?

— Ten hoogste een half uur, James, antwoordde Raffles. Zijn wij na die tijd niet teruggekeerd, dan geef ik je ver-lof, eens naar ons te komen omkijken, maar niet eerder.

Raffles en Brand, hun revolvers ge-reed tot schieten, in de linkerhand hun lantarens houdend, en met een klein draagvalies aan een riem om de schou-der, dat enige misschien noodzakelijke

voorwerpen bevatte, gingen onversaagd de tunnel in.

Raffles wist dat de geheime werkplaats onmogelijk heel ver af kon zijn, en dat zij waarschijnlijk aanstonds op een dwarsgang zouden stuiten.

Hij had goed gezien. Dat de gang eendeloos leek en pikdonker, kwam eenvoudig hierdoor, dat hij op vijftig passen afstand van de deur een rechte hoek maakte.

Toen de beide mannen die hoek bereikt hadden, en er voorzichtig omheen gluurden, zagen zij op enige afstand een zwak lichtschijnsel. Langzaam en onhoorbaar slopen zij voorwaarts, en toen stonden zij alweer voor een deur, zonder enig zichtbaar slot.

Raffles had juist de hand in de zak gestoken, om naar zijn instrumenten te zoeken, toen die deur eensklaps omhoog ging als de klap van een val. Een oogverblindend licht bestraalde de beide mannen voor een kort ogenblik, achter hen hoorden zij een gerucht, dat klonk als het open en weer dichtgaan van een ijzeren deur.

Hun ogen, niet gewend aan die overvloed van licht, zagen slechts vaag een grote, daghelder verlichte ruimte en een aantal gedaanten, die op hen toeliepen.

En toen klonk een zware, spottende stem, die de woorden sprak:

— Wees welkom in ons midden, heren. Gij hebt willen zien wat wij hier uitrichten? Welnu, gij zult tevreden worden gesteld. Gij zult het zien, dat beloven wij u.

Raffles en Brand wendden zich om, als bij onderlinge afspraak.

Maar de terugtocht was voor hen afgesneden.

Achter hen stonden op zijn minst acht of tien mannen, allen met brownings bewapend.

— Kom binnen, klonk dezelfde stem, maar nu dreigend.

De beide mannen, wel inziende, dat federe tegenstand nutteloos zou zijn, deden een paar stappen naar voren.

Hun ogen, reeds wat beter gewend aan het licht, keken een ogenblik rond in een grote, bijna volkomen cirkelvormige zaal.

Toen trok een geluid achter hun rug hun aandacht.

De ijzeren valdeur was met een ratelend geluid van rammelend metaal weer achter hen dichtgevallen.

Zij waren gevangenen, en zij wisten nog niet van wie.

HOOFDSTUK V

IN DE MACHT DER BOLSJEWISTEN

Het eerste wat Raffles en Brand zagen, was een dertigtal mannen, in een kring tegenover hen geschaard, en die hen zwijgend, met dreigende blikken opnamen.

Als er Engelsen onder waren, dan was hun aantal toch maar zeer gering. Voor het merendeel waren het lieden van een Mongools of Aziatisch type. Zij droegen allen een soort werkjas, over

een wijde, linnen broek. In de verste hoek van het vertrek, dat nog het meest geleek op een kelder met een hoog gewelf, stonden een aantal zetkasten, zoals men ze op de zetterijen van grote dagbladen wel vindt, en daar waren enige lieden aan het werk, die even grimmig hadden omgekeken, maar toen weer aan de arbeid waren gegaan, alsof er niets bijzonders was gebeurd.

Op een stevige tafel lagen grote vellen wit en ook vuurrood papier, en op een kleinere tafel daarnaast was een jongeman bezig, met behulp van een snijmachine, die vellen papier tot kleiner formaat te snijden.

Tien of twaalf krachtige elektrische lampen verlichtten deze onderaardse werkplaats.

Zeer duidelijk was nu het gezoem te horen, dat geluid als van een reusachtige bijenzwerm, hetwelk reeds de dag tevoren zozeer de aandacht had getrokken van Raffles en Brand.

Het was duidelijk, dat daar achter die stevige deur nog een ander vertrek was, waar een electromotor draaide. En dat er ook een drukpers werkte, dat stond nu wel vast. Niet alleen wees daar de aard van het gerucht op, maar ook de aanwezigheid van die zetkasten, en van de ijverige zettters, de stapels papier en de snijmachine.

Er was waarlijk niet veel schrandereheid toe nodig, om te begrijpen, dat hier pamfletten werden gedrukt en misschien nog heel andere drukwerken ook, die waarde konden hebben.

En toen Raffles dit alles goed had opgenomen, toen pas zag hij de vrouw.

Zij stond half tussen de mannen in verscholen, en keek met strakke blikken, die weinig goeds voorspelden, beurtelings naar de beide gevangenen.

Het was een nog jonge, zeer knappe vrouw: het gelaat had die olijfkleurige tint, die eigen is zowel aan vrouwen van noordelijk Italië als aan vele Russinnen. Haar ogen, groot en glanzend, diepzwart, schitterden op dit ogenblik, en het was alsof zij vonken schoten, door een nauwelijks bedwongen woede.

Zij had blauwzwart haar, dat reeds met de schaar had kennis gemaakt, en in een enkele krul in haar nek lag en langs de oren.

Ook zij droeg een soort werkciel, maar het grove gewaad was niet in staat de soepele lijnen te verbergen van haar goedgevoemd figuur.

Even nadat de twee mannen waren binnengetroden, en de deur achter hen was dichtgevallen, was het zo stil geworden, dat men niets anders hoorde

dan het snorren van de electromotor, die sedert enige minuten weer was gaan draaien. Het was alsof de machine daarmee gewacht had op de komst van de beide indringers.

Wanneer alles niet zo bliksemsnel in zijn werk was gegaan, zou Raffles zeker de tijd hebben gevonden, het draagvalies te openen, en daaruit een van zijn gaskogels te nemen, om die stuk te werpen op de grond. Thans had dit echter geen doel meer, het zou hem en Brand alleen kunnen schaden. Want men zou hem natuurlijk niet de tijd laten het gasmasker op te zetten, en als hij dat niet droeg, zou hij, evengoed als de anderen, bedweld worden in deze van alle zijden gesloten ruimte, die bovendien zo groot was, dat het de vraag mocht heten, of een enkele gaskogel de zaal met het bedwelmende gas zou kunnen vullen.

Maar Raffles was er de man niet naar om althans niet een poging te wagen.

Hij stak dus snel zijn hand naar de tas uit, maar onmiddellijk werden er vier, vijf revolvers op hem gericht, en dezelfde stem, die zoëven gesproken had, liet zich weer horen, en beval kortaf:

— Raak die tas niet aan, of je bent er geweest.

— Zoals u wilt, zei Raffles hoffelijk. Mag men weten waaraan wij deze weinig vriendelijke ontvangst te wijten hebben?

— Is het soms gewoonte, inbrekers vriendelijk te ontvangen? zei dezelfde stem weer.

Nu trad er een man te voorschijn uit de rijen der anderen, die vlak voor Raffles bleef staan, zijn revolver ter hoogte van diens borst, en die hem nauwkeurig opnam. Het was een man van zes voet, breed van schouders, en niet onknop. Hij had regelmatig trekken, maar zijn ogen stonden een weinig te dicht bij elkander, en hadden op dit ogenblik een loerende uitdrukking, als van een roofdier.

Hij was de enige, die geen werkjasje, maar een eenvoudig colbertpak droeg van een donkere stof. Het was duidelijk dat hij de aanvoerder moest zijn.

Den kort oogenblik liet Raffles zijn

blikken dwalen over de anderen. Het duurde niet lang of hij had de gewaande dokter Brown, diens sluwe bediende, en ook de bezoeker ontdekt, die hij de dag tevoren het huis van de geneesheer had zien binnengaan, toen Brand en hij eenzaam post hadden gevat voor de spiegelruiten van de antiquair.

Toen keek hij de spreker weer aan en antwoordde met een flauwe glimlach:

— Het is waar, dat wij onze komst niet van te voren hadden gemeld, en onze entrée de chambre laat veel te wensen over, dat erken ik. Het was onze nieuwsgierigheid, die ons dreef, en wij konden natuurlijk niet verwachten, dat revolvers ons onthaal zouden zijn.

— Maak er een einde aan, Paul, klonk een scherpe stem.

Het was de vrouw die gesproken had.

— Daartoe is altijd nog tijd genoeg, Livia, zei Paul Alexandrowitch koeltjes. Wij zullen ons niet overhaasten. Want ik wil weten wat voor lui het zijn, al heb ik er wel enig vermoeden van, hoe zij ons ontdekt hebben, en wat zij zouden hebben gedaan, als het lot had gewild, dat zij deze plek levend zouden kunnen verlaten.

Hij wendde zijn doordringende ogen weer naar Raffles toe en vroeg langzaam, nu weer in het Engels:

— Ben je voornemens, mij op mijn vragen te antwoorden?

— Wel, mijn waarde heer, dat zal uitsluitend afhangen van welke aard die vragen zullen zijn, antwoordde Raffles bedaard. Zo geloof ik, bijvoorbeeld, dat ik al niet op de eerste zal kunnen antwoorden. Ik behoud veel liever mijn incognito, zoals de vorsten deden, waarvan gij en uw vrienden er enigen op zulk een fijne wijze uit de weg hebben geruimd. Ik zeg dat, in de veronderstelling, dat ik mij niet bedrieg in de aard van uw wezen. Ik heb zeker het twijfelachtige voorrecht, in aanraking te zijn gekomen met Russische communisten.

Paul Alexandrowitch was bleek geworden, en de jonge vrouw had een kreet geslaakt als een wild dier. Het leek alsof zij zich als een tijgerin op Raffles wilde werpen, maar de aanvoer-

der hield haar met een streng gebaar tegen, en riep:

— Geen stap nader, Livia. Ben ik een kind, dat ik niet zelf mijn zaken kan behartigen?

Hij wierp Raffles een blik van koude minachting en haat toe, en zei, langzaam sprekend:

— Wij zijn inderdaad Russische, en ook Engelse bolsjewisten. Ik denk er niet aan, daar een geheim van te maken, omdat gij heel zeker niet in de gelegenheid zult zijn, mijn mededelingen wereldkundig te maken. Ik wil u nog wel meer bekennen. Wij zijn hier in Londen gekomen, om te trachten uw vertrapte arbeiders in beweging te brengen, en het heilig zaad van de ontevredenheid, de haat en de wraakzucht onder hen uit te strooien. Reeds lang genoeg heeft de hand van het kapitalisme zwaar op hen gedrukt. Reeds te veel eeuwen zwoegen zij in het juk van de arbeid, worden zij voortgedreven als slaven, voortgestriemd door de zweep van de werkgever. Reeds al te lang...

— Hoe vreemd, viel Raffles hem in de rede, met een peinzende uitdrukking op zijn gezicht. Het is me alsof ik dat vroeger al eens méér gehoord heb. Uw uitlatingen zijn niet splinternieuw, mijnheer... Paul Alexandrowitch. Overigens vertelt gij het niet aan een onwetende, dat er armoede heerst in ons land, onrecht, verdrukking, gebrek. Ik betwijfel of uw methoden in staat zijn aan die toestand een einde te maken. Als ik de blik naar uw rampzalig land richt, dan zou ik tot het tegendeel moeten besluiten. Terechtstellingen, hongersnood, omkoperijen, sluipmoord, verraad, strijd om de macht en daarnevens maar weinig goeds, te weinig om het evenwicht te herstellen. Ik bestrijd de toestanden, die gij zoëven in de bekende vergaderingstoon hebt gehegeld, evenzeer, maar op mijn eigen wijze. In zekere zin zijn wij partijgenoten, maar ik zou niet voor al het geld van de wereld willen, dat iemand mij zo zou noemen.

Volkomen overbluft hadden de aanwezigen naar die korte toespraak geluisterd, want Raffles had ze in de Russische taal uitgesproken.

Maar toen hij van zijn verbazing bekomen was, zei Paul Wonoreff, zo luidde de achternaam van de aanvoerder, terwijl zijn gelaat vuurrood werd en daarna doodsbleek:

— Neem je in acht, hond. Wij laten ons niet bedriegen, en evenmin beledigen. Wij vervullen een heilige taak, en wij zullen overal...

— De vaan van de opstand planten, voltooide Raffles met een effen gezicht de zin. Ik ken al die termen. Zoudt gij niet terzake willen komen? Wat zijt gij voornemens met ons te doen?

Paul Alexandrowitch Wonoreff gaf niet rechtstreeks antwoord, maar keek voor het eerst Brand eens goed aan, die nog geen woord had gesproken, en ernstig stond na te denken over de beste middelen, heelhuids weer uit deze impasse te geraken.

— Wie is de man, die gij bij u hebt? vroeg Wonoreff.

— Een trouwe vriend, antwoordde Raffles kortaf.

— Neemt hun de wapens en die tassen af.

Acht mannen omringden Raffles en Brand, die er zelfs niet aan dachten, zich te verzetten, hetgeen een zekere dood zou hebben betekend.

Over de hoofden der mannen heen, die zijn zakken leeghaalden, keek Raffles, met verbazing en belangstelling, zoals men een vreemdsoortig dier bekijkt, naar het knappe gelaat van Livia Prykoff, die hem strak bleef aanstaren met ogen, die nu letterlijk van wraakzucht gloeiden.

De mannen brachten wapens en tassen aan Wonoreff, die ze aandachtig bekeek. En langzamerhand, toen hij de inhoud van die tassen aan een onderzoek onderwierp, nam zijn gelaat een uitdrukking van de grootste verbazing, van wantrouwen, en zelfs van schrik aan.

Hij nam voorzichtig een van de glazen kogels in de hand, en vroeg, zich tot Raffles wendend:

— Waarvoor dienen die dingen?

— Ik zal u moeten verzoeken, er niet zo nonchalant mee om te gaan, zei Raffles koeltjes. Zij zijn gevuld met een giftig gas, en het zou lelijk met u aflopen, als gij al die dingen eens tegelijk liet vallen op deze vloer.

Wonoreff deed de kogel verschrinkt weer in de tas, nam er de doos met fijne, stalen instrumenten uit, fijn bewerkte lopers en vijlen, zaagjes en kniptangen, en vroeg weer:

— Zijn dit inbrekerswerktuigen?

— Daar lijken zij tenminste merkwaardig veel op, antwoordde Raffles spottend. Hebt gij het soms voor instrumenten van een tandarts aangezien?

— En dit?

— Dat is een gasmasker, waarde gastheer. Jammer genoeg vond ik niet de tijd, er mij van te bedienen. Uw mannen zijn ons wel wat rauw op het lijf gevallen. En als gij het niet onbescheiden vindt, zou ik nu eindelijk wel eens willen weten, hoe het komt dat gij van mijn bezoek op de hoogte waart. Maar dat is dom van mij. Ik heb zelf het luikje gezien in de tussenmuur, het gezicht van de sluwe bediende van dokter Brown, en ik moest dus begrijpen, dat hij mij en mijn vriend aanstonds gewantrouwd heeft. Maar waarom ons dan rustig te laten binnendringen? Waarom ons niet meteen neer te schieten, in de tuin reeds?

— Wij zouden met uw lijken geen weg geweten hebben, antwoordde Wonoreff rustig. En wij wilden volstrekt weten met welke vijanden wij te doen hadden. Daarom lieten wij u kalm het huis binnengaan, en een van ons ging zelfs zo ver, aan te raden, alle deuren wagenwijd open te zetten, maar ik begreep wel, dat zulke sluwe kerels als jullie beiden moest zijn, dadelijk wantrouwend zou zijn geworden, en zo schikten wij er ons in, dat gij al onze mooie afsluitingen vernielde. Wij hebben althans dit gewonnen, dat niemand iets weet van uw binnendringen hier, en dus ook nooit zal weten, dat gij zijt binnengekomen, maar niet meer naar buiten...

HOOFDSTUK VI

DE DOOD DOOR DE STROP

Het bleef even doodstil in de onderaardse werkplaats. De zeters hadden ook tijdelijk hun arbeid gestaakt en staarden naar de beide gevangenen, die daar nu, ontwapend en machteloos, in het midden van de grote kelder stonden, en toch zo fier en rechtop gericht, als hing hun geen lot boven het hoofd, dat voor geen hunner twijfelachtig kon zijn.

Toen begon Wonoreff weer te spreken:

— Het is waar, gij beiden hebt reeds vanmiddag onze achterdocht gaande gemaakt. De bediende van dokter Brown heeft u door de gang zien sluipen. Wij waren dus gewaarschuwd, en hebben goed uitgekeken. Gij hebt op een raadselachtige wijze de waakhond weten tot zwijgen te brengen, die u zeker zou hebben verscheurd, en gij zijt binnengedrongen op een manier, die bijna mijn bewondering heeft. Ik begrijp evenwel heel goed, uit uw woorden, uw houding en uw uiterlijk, dat gij geen gewone inbreker zijt. Kort en goed, wie zijt gij?

— Ik ben John Raffles, antwoordde Raffles rustig.

Er ging een kreet van verbazing, ongeloof en schrik op. Men drong naderbij, om die man te zien, wiens naam zovelen reeds gehoord hadden, die de verklaarde, persoonlijke vijand was van bijna alle Engelse communisten, die in die kelder aanwezig waren, want of het toeval was of niet, maar tot dusverre had Wonoreff slechts mannen kunnen recruterende, die tot voor kort deel hadden uitgemaakt van een of ander misdadigersgenootschap.

Er werden dus heel wat wraakzuchtige blikken op Raffles geworpen, die

daar zo rustig stond, alsof hij zich in een of ander salon bevond.

— Om je de waarheid te zeggen, iets van die aard had ik verwacht na de inhoud van je tas te hebben gezien, begon Wonoreff. Zijn gelaat was op dat ogenblik alles behalve geruststellend om aan te zien. Hij kwam vlak voor Raffles staan, en vervolgde: Jij bent dus de man, die drie jaren geleden in Rusland tegen onze zaak gestreden hebt.

— Niet tegen de zaak, maar tegen de personen.

— Om het even. Je hebt je gesteld aan de zijde van de adel, en ons groot nadeel berokkend.

— Een maand tevoren had ik aan de zijde van de bolsjewisten gestreden tegen diezelfde adel, hernam Raffles op koele toon. Dat brachten de omstandigheden mee. Maar gij moogt daarover denken zoals gij wilt. Wat verder?

— En dat vraag je nog? barstte Wonoreff uit, bijna stikkend van woede. Je bent hier bij ons binnen komen dringen, je hebt onze geheimen willen doorgronden, je kunt deze schuilplaats verraden, die wij met zoveel moeite hebben gevonden en ingericht, en je vraagt wat wij voornemens zijn. Kameraden, welk antwoord kan ik hier alleen op geven?

— Ter dood. Aan de galg, brulden zestig, zeventig stemmen als uit één mond.

In de scherpe stem van Livia Prykoff gilte boven alles uit:

— Ik zal niet kunnen slapen voor ik hem zie hangen. Ik zal aan zijn benen trekken. Ik wil hem zien spartelen. Waarop wachten jullie nog?

— Houd je mond, Livia, viel Wonoreff haar bars in de rede. Wij zijn geen

moordenaars. Wij zijn rechters. Wij zullen hem vonnissen, naar recht en billijkheid.

— Waarboe al die omslag? Hiernaast staat de galg al klaar, gilde Livia, terwijl haar ogen vonken schoten. Moet ik hem soms zelf de strop om de hals doen? Ik ken die man, hij is onze doodsvijand. Hij heeft de Bende der Raven bestreden, zoveel hij kon. En door zijn toedoen zijn drie van mijn beste vrienden door het luik gevallen. Nu wil ik het hem ook zien doen.

— Ik zou niet al te veel praten over je lidmaatschap van die bende, Livia, hernam Wonoreff kortaf. Je hoeft er niet trots op te zijn. Ik had gedacht hier andere elementen te zullen aantreffen. Nu, hoe het ook zij, ik blijf bij mijn woorden. Hij zal sterven, maar wij zullen hem niet overhaast ter dood brengen. Hij zou, bijvoorbeeld, zichzelf kunnen redden, door zich bij ons aan te sluiten.

— Het aanbod is zeer vererend, mijnheer Paul Alexandrowitch Wonoreff, maar ik zal er tot mijn spijt niet op kunnen ingaan, zei Raffles hoffelijk. Ik vertelde al, dat ik mijn best doe, zekere misstanden te herstellen, maar uw methodes staan mij niet zeer aan. En dat zij ondeugdelijk zijn, en altijd zijn geweest, dat tonen immers de gebeurtenissen in uw eigen land overduidelijk aan, daar de bolsjewisten een voor een bijna al hun schone principes hebben moeten prijs geven, eenvoudig omdat zij in de practijk onuitvoerbaar waren. Zij hebben achtereenvolgens de grote boeren, de kleine boeren, de beampten, de arbeiders van zich vervreemd, zij hebben de ene groep tegen de ander willen uitspelen, en bij dozijnen hebben zij hun hervormingen weer moeten herroepen, ongedaan moeten maken. Neen, dan is de mijne toch beter, al is het dan een paardemiddel, en al voorzie ik zelf er geen duurzaam heil van. En zo zal het dan wel uitlopen op de gymnastische oefening, waarvan deze lieve jongedame zoëven met zoveel geestdrift sprak. Ik met mijn nek in de strop, en zij met haar poezele armen om mijn knieën, het zal een verrukkelijk schouwspel zijn,

uw instellingen volkomen waardig.

— Ik zal je in het gezicht spuwen, krijste Livia Prykoff, die moeite had, haar dolle drift te bedwingen.

— Hoe langer hoe fraaier, hernam Raffles spottend. Mijnheer Wonoreff, zouden wij er niet liever een einde aan maken? Wij zijn maar mensen, en deze lange voorbereidingen zouden misschien onze zenuwen op een te zware proef stellen.

— Je zult sterven, Raffles, antwoordde Wonoreff op doffe toon, maar eerst zul je weten, wat wij willen. Ook hier zal het bolsjewisme hoogtij vieren. Weet, dat er op nog meer plekken werkplaatsen bestaan als deze, waar wij vergaderen, onze pamfletten drukken, onze propaganda voeren, en... onze bankbiljetten vervaardigen. Wij hebben het voorbeeld van Hongarije gevolgd, maar met een ander, en een schoner doel. Daar werd het indertijd gedaan om de vervloekte monarchisten weer in het zadel te helpen, hier doen wij het, om een paniek op de Beurs te verwekken, het geld zijn waarde te ontnemen, de arbeider tot wanhoop en razernij te brengen en hem op die wijze tot onze inzichten over te halen.

— Het middel lijkt mij afdoende, zei Raffles sarcastisch. Het is zo voortreffelijk, dat ik er niets tegenin kan brengen. Het wordt een aangename wereld, en ik ben slechts over één ding verheugd, namelijk, dat deze bevallige schone, zo zacht als een duif, er voor wil zorgen, dat ik die heilstaat niet meer met eigen ogen behoeft te zien. Waar is die galg?

— Bluffer. Grootspreker, krijste Livia, sidderend over het gehele lichaam van woede, en met het schuim op de lippen. Wij zullen zien hoe je je gedraagt, als eenmaal je hoofd door het hennepen venster kijkt.

— Wel, miss Livia, ik hoop mij correct te gedragen, dat is alles, antwoordde Raffles. Die galg, wat ik u verzoeken mag?

Wonoreff keek Raffles wantrouwend aan.

Dat aandringen om het werktuig te

zien, dat hem moest doden, kwam hem zeer verdacht voor.

Ook beviel de uitdrukking op het gelaat van die gevaarlijke vijand hem geenszins.

Er was iets op te lezen van spot en minachting, van trots en hoon. En toch, hoe gaarne had hij die man tot de zijnen willen kunnen rekenen. Welk een onmetelijk nut zouden zijn schrandereheid, zijn geniale aanleg, zijn stoutmoedigheid hebben kunnen opleveren aan de zaak van het communisme.

Het was alsof Livia ried wat er in het binnenste van de aanvoerder omging, want weer krijste zij luid:

— Aan de galg met hem. Als hij het ding zo graag zien wil, geef hem dan toch zijn zin. Maar wacht eens, daar zouden wij bijna een grote domheid begaan. Nummer drie is nog niet present. Zij waren immers met hun drieën? Waar is de derde?

— Ik had u juist willen verzoeken, waarde heer Wonoreff, om ons toch vooral niet alleen naar de eeuwigheid te zenden, zei Raffles, die een snelle blik had gewisseld met Brand. De jongeman was bleek, zijn gelaat stond strak, maar Raffles moest erkennen, dat hij zich flink hield, en het schijnbaar onvermijdelijke einde moedig onder het oog zag.

Brand wierp hem een angstige blik toe, waarin de vraag stond te lezen of het wel noodzakelijk was, ook de arme Henderson te betrekken in hun lot. Toch begreep Brand wel, dat hij het moeilijk kon ontgaan, nu die vrouw scheen te weten, dat zij met hun drieën het huis van de dokter waren binnengedrongen.

— Je hebt gelijk, Livia, riep Wonoreff op levendige toon. Wij moeten eerst de derde man nog hier hebben. Vier mannen om hem te halen. En in die tussentijd, terwijl zij hem hier brengen, zullen wij je wens vervullen, Raffles en je de plek tonen, waar je zult sterven.

— Ik moet er bij zijn, schreeuwde Livia. Ik wil zijn trotse tronie zien verbleken. Ik wil eens zien, of die nek niet te bulgen is, en of die oogleden niet zullen knippen.

— Ik vrees, aanminnig kind, dat gij dan een vruchteloze tocht zult doen, zei

Raffles koeltjes. Intussen, ik kan u natuurlijk niet beletten, ons bij dit uitstapje te vergezellen. Op weg dus! Ik ben altijd heel nieuwsgierig geweest, en ik wil gaarne de wijze leren kennen, waarop gij pleegt af te rekenen met de mensen, met wie gij het niet eens zijt.

Acht mannen, de revolver in de vuist, omringden Raffles en Brand, en de kleine troep liep door de grote zaal, terwijl Livia vooraan ging, en haar donkere ogen strak gericht hield op het gelaat van de man, die zij gehaat had, van het ogenblik, dat zij voor het eerst zijn naam hoorde uitspreken.

Ook Wonoreff liep met de kleine troep mee.

Schuin tegenover de valdeur bevond zich, in een der hoeken van de grote kelder, een tweede deur, kruiselings met ijzeren bouten beslagen. Livia ging zelf de zware grendels daarvan terugschuiven, die de enige afsluiting bleken te vormen, want een slot was er niet. Niet zonder moeite duwde zij de zware deur open en maakte licht, door een schakelaar om te draaien. De kleine groep trad een kelder binnen, ongeveer vier meter hoog, met een gewelfde zoldering, en bespannen met zwart doek. De oppervlakte van de bodem bedroeg omstreeks zes meter in het vierkant.

In het midden stond een soort schavot, waarvan iedere zijde twee meter mat en waarvan de vloer zich ruim een meter van de grond bevond.

In het midden van die vloer was een luik gemaakt, en daarachter verrees de galg, vuurrood geschilderd. Zacht slingerend, bewoog aan het einde van de dwarsarm de lus heen en weer...

Dicht bij de galg was de hefboom, die het luik in beweging bracht.

— Mag ik een weinig ruimte verzoeken? vroeg Raffles op vriendelijke toon, zodra hij was binnengetreden.

Onwillekeurig traden de mannen een weinig op zij, en Raffles trad vooruit en haalde de hefboom over.

Onmiddellijk draaide het luik om zijn hengsels en viel met een doffe klap omhoog.

— Het mechanisme werkt heel goed, zei Raffles rustig.

— Alleen is een valhoogte van een meter wel wat erg krap.

— Ik kan je toch verzekeren, Raffles dat er nog nooit mislukkingen hebben plaatsgevonden, zei Livia met een schelle stem, en half dol van woede om de onbegrijpelijke kalmte van die man, in het gezicht van dat land, waarvan nog nooit iemand is teruggekeerd.

— Nu, dat willen wij dan maar hopen, hernam Raffles, terwijl hij door een tweede beweging van de hefboom, het luik weer op zijn plaats bracht.

Hij keek eens rond, en zag in een boek drie op elkaar gestapelde doods-kisten staan.

— Afdeling expeditie? vroeg hij, met een gebaar naar de lugubere voorwerpen. Gij behoeft mij niet te antwoorden, ik zie al dat gij de dingen op een zakelijke wijze organiseert. Zo opgehangen, zo gekist. Die kleine deur daar, waardoor men bukkend moet gaan, verleent zeker doortocht aan uw slachtoffers, en ik bemerk niet zonder voldoening, dat gij hun althans een behoorlijke begrafenis gunt.

Livia Prykoff kwam dicht voor Raffles staan en haar gezicht was vertrokken van haat, toen zij hem toesiste:

— Door die deur zul jij ook gaan, Raffles. En ik zal je met een diepe buiging uitgeleide doen. Je zult een vrij lange weg moeten afleggen, en het water van de Theems zal je lijkwade zijn. Hoe bevalt je dat?

— Wel, het lijkt mij een goed systeem, antwoordde Raffles onverstoornbaar. En gij doet de zaken afdoende. Die kisten zijn waarschijnlijk bestemd voor al degenen, die op een of andere wijze uw misnoegen hebben gaande gemaakt?

— Zij zijn bestemd voor spionnen en verklikkers, antwoordde Livia hees. En heb je nu je zin? Weet je nu alles? Wil je je soms nog overtuigen van de sterkte van het koord? Ik verzeker je dat het stevig is, lenig, en behoorlijk gerekt. Er zouden wel drie mannen als zij aan kunnen bengelen.

— Ik geloof het gaarne, antwoordde Raffles beleefd. De gehele inrichting lijkt mij waarlijk eerste klasse. Is het u

nooit eens in de gedachten gekomen, zachtzinnig lammetje, dat die galg even goede diensten zou bewijzen, bijvoorbeeld, voor een van de uwen? Het moet mij van het hart, dat ik onder uw waardige metgezellen verscheidene tronies heb gezien van lieden, die de galg verdiend hebben, en méér dan dat. En het is nog geen vijf minuten geleden, dat ik die beste dokter Brown heb herkend. Vergis ik mij niet sterk, dan is hij drie jaren geleden de hoofdpersoon geweest in een vergiftigingsdrama, en reeds toen scheelde het maar een haar, of hij had kennis gemaakt met een soortgelijk toestel, als ik hier zie opgericht. Ook heeft hij tien jaren gevangenisstraf achter de rug wegens medeplichtigheid aan moord. Wat mijnheer Wonoreff betreft, ik zou er wel mijn hoofd onder durven verwedden, dat hij een der kapiteins is geweest van de Bende der Raven.

— En wat verder? vroeg Livia sarend. Geloof je dat dat enig onderscheid maakt? Als je dat alles weet, dan zal het alleen je lot nog maar verhaasten. Wij wachten nog op je vriend, op de derde man, en dan zullen jullie een voor een gehangen worden.

— Ja, maar ik heb een ernstig bezwaar.

— Ha, ha, lachte Livia hysterisch. Die is goed. Mijnheer Raffles heeft bezwaar om opgehangen te worden.

— Neen, dat wilde ik niet zeggen, hernam Raffles bedaard. Ik bedoel dat die kisten wel een beetje klein zijn. Gij moet weten, dat mijn nog afwezige vriend zeer breed en groot is; ik vrees dat hij hier niet in zal passen.

— Mag niet hinderen, hernam de vrouw met een lelijk grijnslachje, dat haar gelaat geheel misvormde. Dan doet hij het maar zonder kist. Er zullen wel vier mannen gevonden worden, die hem graag zullen willen wegdragen. En is er nu eindelijk genoeg gepraat? Heb je genoeg comédie gespeeld? Wil je zeggen, dat je geen vrees koestert, dat dit alles je niet bang maakt?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde koeltjes:

— Een man als ik, schoon dametje, houdt iedere seconde van de dag reke-

ning met het feit, dat zijn laatste ogenblik reeds in de volgende seconde kan slaan. Ik heb de dood te vaak en in verschillende vormen onder het oog moeten zien, dan dat hij nog verschrikkingen voor mij zou kunnen hebben. En ik geloof, aan een betere wereld dan deze, waarin mijn daden wellicht ook op een menslievender wijze zullen worden beoordeeld, dan hier op aarde...

Met een wilde kreet van haat hief de vrouw haar hand op om er Raffles mee in het gezicht te slaan, maar bliksemsnel greep hij haar pols, en keek haar aan op een wijze, die voor een ogenblik al het bloed naar haar gelaat dreef. Minachting, spot, en ook diep medelijden, dat alles lag in de blik van Raffles, toen hij afgemeten zei:

— Men slaat zelfs zijn doodsvijand niet in het gezicht, als men werkelijk vrouw is, Livia Prykoff, en zeker niet wanneer hij enige ogenblikken later zal staan voor de Grote Rechter. Het ver-

wondert mij dat ik dit moet zeggen aan een aanhangster van de leer, die gelijkheid, broederschap en vrijheid predikt. En wat verder?

— Verder, niets, Raffles, sprak Paul Wonoreff, die hem voortdurend met duistere blikken had aangestaard. Je weet te veel, en het is ons stelsel, waarvan wij nimmer afwijken, dat degene, die hier ooit mocht binnentreden, deze werkplaats niet meer zal verlaten... dan door gindse deur.

— Gij hebt dus tot onze dood besloten?

— Onherroepelijk.

Op dit ogenblik werd de deur van het sombere vertrek, die toegang gaf tot de werkplaats, geopend, en op de drempel verscheen Henderson, de handen met touwen op de rug vastgebonden, en vergezeld door twee mannen, die hem stevig vasthielden.

— U hebt mij laten roepen, mylord? Hier ben ik, zei hij opgewekt.

HOOFDSTUK VII

DE MAN AAN DE GALG

Wonoreff vestigde gedurende enige tijd zijn blikken op de reus, keek van hem naar Raffles, toen naar Brand, en zei halfluid:

— Hier is dus het beroemde drietal bijeen. Nu, wij zullen er menige strijder voor onze zaak een goede dienst mee bewijzen, door hen alle drie uit de weg te ruimen.

— En menige misdadiger ook, denk ik, zei Brand, die nog geen enkel woord had gesproken.

De jongeman had nu en dan naar Raffles gekeken, en zich vol verbazing afgevraagd, hoe deze zo rustig en schijnbaar onbewogen kon blijven bij de aanblik van het vrees aanjagende werktuig, dat een einde moest maken aan zijn leven. Hij wist van zichzelf dat hij moedig was, en toch had hij de grootste moeite gehad, de zenuwachtige rillingen te bedwingen, die hem over de rug liepen, bij de gedachte, dat er nu spoedig een einde zou zijn gekomen aan zijn

avontuurlijk, en nog zo jong leven.

Wat hoopte Raffles dan? Wat meende hij te kunnen uitrichten tegen die overmacht? Was hij werkelijk van oordeel, dat hier nog ontsnappen mogelijk was?

Het moest wel zo zijn, want zelfs voor een man als Raffles zou die luchtige hoffelijkheid, die volkomen kalmte onbegrijpelijk zijn.

Zeker, Henderson zou kunnen helpen, maar wat baatte dat, nu hij gebonden was?

Hij dacht hier nog over na, toen opnieuw de stem van Wonoreff klonk, die zich tot een der begeleiders van Henderson wendde met de vraag:

— Waar was die man?

— Hij stond bij de deur tegenover de keldertrap, Paul Alexandrowitch, antwoordde de gevraagde met een schorre stem. Er zijn acht mannen nodig geweest, om hem te overmeesteren. Zes liggen er zwaar gewond in de gang, en

vier van hen zullen de zon wel niet meer zien opgaan.

Wonoreff werd bleker dan een dode, en een ogenblik was het, alsof hij zich op de weerloze reus wilde werpen, om hem zijn mes in de borst te planten.

Slechts met de uiterste inspanning wist hij zich te bedwingen, maar zijn stem had een schorre klank toen hij riep:

— Daar zul je voor boeten. Je zult eerst je makkers zien sterven, en dan pas kom jij aan de beurt.

Livia was op de reus togetreden, en krijste:

— Heb jij dat gedaan? Jij, hond, die in dienst staat van onze doodsvijand? Daar!

En zij haalde haar gekromde vingers over het gelaat van de reus, haar nagels retten hem de huid open, en het bloed stroomde.

Maar Henderson bleef volkomen kalm, op een veel betekende blik van Raffles.

Hij liet slechts een kort lachje horen en zei:

— Die jongedame is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Het bolsjewisme schijnt nog altijd geen lammeren te maken van zijn aanhangers.

— Het is genoeg, riep Wonoreff op doffe toon. Het vonnis is geveld; het worde ten uitvoer gelegd. Livia, verlaat dit vertrek.

— Wat? Ik zou weggaan? Ik zou hen niet zien spartelen? Ik denk er niet aan.

— Je kent onze voorschriften, Livia, hernam Wonoreff streng. Geen vrouwen bij onze terechtstellingen. Zodra alles is afgelopen, mag je binnenkomen en genieten van je wraak.

Livia schikte zich, na een blik te hebben geworpen op het wrede, bleke gelaat van de chef.

Zij trad nogmaals tot vlak voor Raffles, knipte met de vingers onder zijn neus, lachte met een schelle klank in haar stem, en zei:

— Vaarwel dan, mijnheer John Raffles. Ik zal de seconden tellen, die mij scheiden van het ogenblik, dat ik je daar hoog in de lucht zie hangen. Maak voort, Paul Alexandrowitch, en wees maar

voorzichtig, je kunt met hen op alles voorbereid zijn.

— Praat niet zo dwaas, hernam Wonoreff schouderophalend. Die man is gebonden, en wij zijn met ons twaalfen. Ga heen nu.

De zware deur viel achter de vrouw dicht, die tot op het laatste ogenblik haar van haat gloeiende ogen op het gelaat van Raffles gevestigd hield.

— Een allerliefst, zachtzinnig duifje, zei Raffles, toen hij aan de andere kant de grendels voor de zware deur had horen schuiven.

Niet het minste gerucht kon nu nog doordringen tot deze sombere ruimte, met het lugubere toestel in het midden van de vloer.

— Heb je nog iets te zeggen, Raffles? vroeg Wonoreff. Heb je beschikkingen te treffen?

— Neen, antwoordde Raffles bedaard. Gij begrijpt wel dat een man als ik op zulke onverwachte dingen moet rekenen en bijtijds zijn maatregelen neemt.

— Bereid je dan voor om te sterven.

Een man kwam aandragen met een gonje zak, om die over het hoofd van Raffles te trekken, maar Raffles weerde hem af, en zei:

— Nog een ogenblik. Ik heb in geen uren gerookt. En mijn laatste wens zult ge wel willen inwilligen, ik zou gaarne nog een paar trekjes aan een sigaret willen doen.

Wonoreff keek besluiteloos, eerst naar Raffles, toen naar het schavot, waarop twee mannen reeds bezig waren het luik en de strop in orde te maken, en zei toen schouderophalend:

— Ik zal je vijf minuten geven, jou en je makkers.

— Heel vriendelijk, zei Raffles. Hij stak langzaam zijn hand in zijn binnenzak en haalde een sigarettenkoker te voorschijn. Hij bood er Brand een aan, hem strak aanziende, en zeer vlug en zacht een paar woorden tot hem sprekend in een vreemde taal.

Toen liep hij kalm op Henderson toe, stak hem een sigaret tussen de lippen, en wreef hem medelijdend met de vingers over het bebloede gelaat, terwijl hij sprak:

— Arme kerel. Wat heeft die tijgerin je toegetakeld. Rook maar, misschien is het wel je laatste sigaret.

De reus zei niets, en alleen wisselden de beide mannen snel een blik van verstandhouding.

Raffles haalde zijn lucifers te voorschijn, en stak de sigaretten aan.

De mannen trokken vlug en diep, en in dichte wolken dreef de rook door de lage kelder.

Zwijgend stonden de bolsjewisten om hen heen, ongeduldig wachtend tot die sigaretten zouden zijn opgerookt...

* * *

Er waren ongeveer twintig minuten verstreken, sinds het ogenblik, dat Livia Prykoff de kelder des doods had verlaten.

Zij had al die tijd op en neer gelopen, op haar nagels bijtend van ongeduld en eindelijk kon zij het niet meer uithouden en riep met luide stem:

— Het moet nu toch gedaan zijn. Waarom duurt het zo lang?

Zij liep op de deur toe, en schoof de zware grendels terug.

— Livia, bedenk dat het verboden is, waarschuwde haar de stem van een der Russen.

— Het is mij niet verboden, om naar de afloop te gaan kijken, beet de vrouw hem toe. Het is nu bijna een half uur geleden; het moet nu gedaan zijn.

En met die woorden trok zij de deur langzaam open.

Onmiddellijk ontsnapte haar een kreet van verbazing en ongerustheid, de kelder was stikdonker.

Haar kreet lokte onmiddellijk een aantal bolsjewisten naar de deur, die op hun beurt vol verbazing staarden in die duistere ruimte, waar heel vaag het noodlottige getimmerte van het schavot te zien was, en een schimachtige gedaante, die langzaam heen en weer zwaaide aan het galgentouw...

De vrouw tastte naar de schakelaar met bevende vingers, aangegrepen door een soort bijgelovige vrees, maar zij draaide vruchteloos, het licht weigerde.

— Zaklantaarns. Toortsen. Een looplamp, beval zij met rauwe stem, aangegrepen door een gevoel van ontzetting

dat zij niet onder woorden had kunnen brengen. Er moet iets gebeurd zijn. Waar zijn onze mannen? Waarom geven zij geen antwoord? Waar blijft het licht?

Men kwam van alle kanten toesnelen met zaklantaarns, elektrische toortsen en een looplamp met een lang snoer.

Met hun revolvers in de vuist kwamen de mannen langzaam binnen sluipten, de vrouw aan hun hoofd, maar zij konden hun wapens opsteken: de kelder was volkomen verlaten.

Neen, toch niet, want aan de galg zwaaide zacht het lichaam heen en weer van een man, met de fatale gonjzak over het hoofd en de borst getrokken.

Wel een minuut lang bleven allen daar staan, als aan de grond genageld, met van vrees vertrokken gezichten en onder de invloed van een afschuwelijke gedachte, die hun door het hoofd spookte.

Livia bleek de moedigste te zijn. Zij trad langzaam vooruit, met een elektrische lantaren in de linkerhand, liet eerst het licht rondschijsen, en beklom toen met vaste stappen de treden naar het schavot.

Zij zag onmiddellijk dat het luik gesloten was.

De punten van de voeten van de gehangene bereikten ternauwernood de planken.

De armen hingen slap langs het lichaam neer. Door zich uit te rekken, kon de vrouw het bovenende van de gonjzak vatten.

Zichzelf uit alle macht beheersend, trok zij met een ruk die zak weg.

Een snerpande gil, die niets menselijks had, scheurde door de zware stilte, die in de kelder hing.

Met ogen, die uit haar hoofd dreigden te puilen, staarde Livia Prykoff naar het blauwe, afschuwelijk opgezette gelaat van Paul Woureff, dat haar scheen toe te grijnzen.

Het leek of hij de spot met haar dreef, nog in de dood.

In zijn borst stak, bijna tot het ivoren heft, een dolk, die zij dadelijk herkende. Het wapen behoorde toe aan een van de twaalf mannen, die een half uur geleden nog in de kelder waren geweest.

Aan dat heft was, met een stukje

touw, een papier bevestigd, blijkbaar een blaadje uit een opschriftboekje.

Met trillende vingers maakte Livia het los, wankelde het trapje af en bracht de hand aan het hoofd, als iemand die dronken is.

— Wat is er toch met mij? Het is alsof ik door een duizeling wordt aangegrepen, stamelde zij.

Zij keek verwezen naar een tweetal mannen, die reeds aan de voet van het trapje waren neergezonken, en die klaarblijkelijk rustig sliepen.

En nu pas zag zij, hoe een blauwe nevel zacht wegdreef door de geopende deur. Zij spande zich tot het uiterste in, richtte het schijnsel van haar lamp op het papier en las met doffe stem half-luid:

— Niet wij hebben Wonoreff gedood. De stoot werd hem in de duisternis toegebracht door een uwer vrienden. Zij waren de enigen, die ongevoelig bleken voor het giftige gas, dat onze sigaretten in de kelder hebben verspreid. Maar het lot is rechtvaardig en straft degenen die het verdienen. Neem je zelf in acht, Livia Prykoff, want ook jouw uur zal spoedig geslagen hebben.

De vrouw liet het papier vallen, uitte nogmaals een onmenselijke kreet en begon als een krankzinnige door de kelder te lopen, tierend en razend als een furie, zich met de vuisten op de borst slaande, als een wild dier, dat pas in zijn kooi is opgesloten.

Zij vond de kleine deur, die de tunnel afsloot, welke naar de Theems voerde, op een kier staan, en daaraan was het zeker toe te schrijven, dat een deel van het giftige gas was ontsnapt, en zij niet zelve aanstonds bedwelmd waren neergevallen.

Hoe Raffles en zijn beide vrienden er in geslaagd waren, zich tegen de invloed van dat gas te beschermen, begreep zij niet aanstonds, totdat het haar plotseling inviel, dat men haar wel eens had verteld, hoe Raffles in zulke gevallen voorzien was van ettelijke kogeltjes, samengesteld uit dicht ineengeperste watten, gedrenkt in een oplossing, die het gifgas onmiddellijk neutraliseerde, en volkomen onschadelijk maakte. Die hal-

letjes waren bestemd om in de neusgaten te worden gestoken, en als men dan de mond maar goed gesloten hield, zo kon het gas ze onmogelijk deren.

Maar reeds vlogen haar gedachten naar elders.

Waar waren de elf mannen gebleven, die in de kelder geweest waren?

Hadden zij onmiddellijk de achtervolging ingezet?

Maar dat was immers onmogelijk, als zij bedwelmd waren geweest.

Maar waar waren zij dan?

Gehoorgevend aan een plotselinge inval, klom Livia wankelend weer op het schavot, en haalde de hefboom van het valluik over.

Aan haar voeten gaapte de vierkante opening, en toen zij er het licht van haar lanternen in liet vallen, zag zij daar, naast elkaar op een rij, de elf volkomen verdoofde mannen liggen, stijf als planken.

Zij stond wel volle vijf minuten als uit marmer gehouwen op dezelfde plek, wit als krijt, en met ogen, waarin een bijna waanzinnige haat flikkerde.

Langzaam dreef het giftige gas uit de kelder, en verspreidde zich, zonder veel schade aan te richten in de veel grotere, hogere ruimte van het werkvertrek.

Nu kwam de jonge vrouw langzaam het kleine trapje weer af, greep naar haar voorhoofd, en sprak toen op een eigenaardige slepende wijze, als een slaapwandelaarster, tot de mannen die zwijgend om haar heen stonden:

— Wij moeten hen achterna. Er bestaat nog een kans, dat zij de uitgang niet hebben weten te vinden. En als dat zo is, dan kunnen wij ons misschien nog wreken. Dan zullen zij verdwaald raken in het doolhof van nauwe gangen, en de waterratten zullen het wel met hen klaarspelen. En al was er maar één kans op de honderd, ja, op de duizend, ik wil die aangrijpen. Ik zal niet rusten, ik zal niet kunnen slapen, ik zal niet kunnen eten, voor ik mijn handen gedoopt heb in het bloed van die man. Vooruit, komt allen mee.

Aangestoken door haar wraakzucht en ijver, lieten de mannen aanstonds hun werk in de steek, de rusteloos

draaiende motor stond stil, de drukpers klapperde niet meer, allen grepen naar hun messen en revolvers, en een twintigtal mannen maakte zich gereed, Livia te volgen door de lage deur, die voerde naar de Theems, en naar de plek, waar de in het geheim terechtgestelde vijanden van de « Heilige Revolutie » werden heengebracht.

Wat was er intussen met Raffles, Brand en Henderson gebeurd? Op dit tijdstip liepen zij zo snel zij konden en in gebukte houding voort door de lage, duistere gang, die begon bij het deurtje in de muur van de kelder, waar zich de galg bevond.

Zij waren nog een weinig versuft door de werking van de vergiftigde rook, die zij, ondanks het zorgvuldig geprepareerde mondstuk van hun sigaretten en de kogeltjes watten in hun neusgaten, naar binnen hadden gekregen.

Maar zij waren zich volkomen bewust van hun gevaarlijke toestand, en repton zich daarom zo haastig mogelijk voort.

Zij wisten dat zij ternauwernood een half uur voorsprong zouden hebben op hun vijanden en de kans bestond, dat zij de weg bijster zouden raken, en verdwalen in dit labyrinth van tunnels en gangen, dat een deel uitmaakte van hetzelfde stelsel van sluipwegen, hetwelk Raffles voor zijn graafdoelenden benut had.

Voorlopig echter liep de gang, waar 't muf rook naar vochtige aarde, schimmel en allerlei dierlijke afval, recht uit. Bijna tien minuten achtereen konden de drie mannen, bij het schijnsel van hun zaklantarens snel voortgaan, zonder enige vrees, dat zij een verkeerde weg zouden inslaan.

Maar eensklaps stond Raffles stil, en zei op zachte toon:

— Hier zijn wij aan een viersprong, jongens. Nu wordt de keuze moeilijk.

— Is er nergens een teken? vroeg Brand.

— Neen, niets, Charles.

— Ik geloof dat wij rechtuit moeten gaan, mylord, als wij de Theems willen bereiken, merkte Henderson op.

— En ik heb juist het gevoel, dat wij

de linkse gang moeten volgen, merkte Brand levendig op.

— Dan zal ik de moeilijkheid nog moeten vergroten, lui, want ik wilde juist rechts houden, merkte Raffles met een zacht lachje op. Er is niets aan te doen; wij zullen wel verplicht zijn, het er op te wagen, en op goed geluk een van de gangen inslaan. Vooruit maar, wij zullen eerst de gang van Henderson nemen.

Zo snel zij konden, hun de punten hunner voeten telkens stotend tegen de ruwe stenen, herhaaldelijk een rat opjagend, die maar node zijn rijk aan de indringers scheen te willen afstaan, liepen zij voort.

Zij hadden aldus omstreeks tien minuten gelopen, toen Raffles plotseling weer stil stond, en een onderdrukte kreet uitte.

Het schijnsel van zijn lamp was gevallen op een muur, van bakstenen opgetrokken en die de gang volkomen afsloot.

Henderson had een mes, ontnomen aan een der bolsjewisten, Brand had er ook een, maar het zou wel wat al te gevaarlijk zijn geweest op deze nauwe plek een aanvang te maken met het doorboren van die draagmuur, die misschien wel twee voeten dik kon zijn.

Zij moesten zich haasten, om nog voor hun mogelijke achtervolgers de viersprong te bereiken, waar zij zoëven voor zulk een moeilijke keuze hadden gestaan.

Zonder een woord te spreken keerden zij op hun schreden terug, en een ogenblik stonden zij, zwaar ademhalend, stil op dezelfde plek van zoëven, en luisterden met de grootste aandacht.

Het geluid plant zich onder de grond op zeer verre afstand voort, en duidelijk hoorden alle drie in de verte het schuifelen van voetstappen over de ongelijke vloer van de gang.

— Zij zijn ons reeds op het spoor, fluisterde Raffles. Wij moeten op alles voorbereid zijn, jongens. In ieder geval zullen wij ons leven duur verkopen. Vooruit; nu zullen wij mijn eigen gang eens proberen.

Aanstands sloegen de drie mannen de gang aan hun rechterhand in, die een

wenig hoger bleek te zijn dan de vorige. Zij liepen zo snel zij konden.

De gang beschreef verderop een bocht en na omstreeks tien minuten te zijn voortgegaan, hoorden de drie mannen een eigenaardig gerucht, dat in kracht toenam.

Het was als het klotsen van water, en zij begrepen, dat zij ditmaal in de goede richting waren gegaan, en dat zij de rivier naderden.

Maar ook klonken achter hen steeds duidelijker de voetstappen hunner achtervolgers, en het was niet te miskennen, dat dezen hun spoor reeds gevonden hadden.

Misschien waren enigen hunner de doodlopende gang ingezonden, terwijl de anderen waren verder gegaan, om geen tijd te verliezen.

Maar daar er van teruggaan geen sprake kon zijn, liepen de drie mannen zo vlug zij maar konden voort, in de hoop wel spoedig een uitgang te zullen vinden.

Eensklaps ontwaarden zij een zwak schijnsel, aan het einde van de gang, dat niet van kunstlicht afkomstig kon zijn.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge. Het wees drie uur in de ochtend aan. De zon zou over een half uur opkomen, en dat flauwe schijnsel kondigde blijkbaar reeds de nadering van de dag aan.

Maar als dit kon doordringen in de onderaardse tunnel, dan bewees dit, dat er daar ergens een uitgang naar boven moest zijn.

Daarom verhaastten zij hun schreden en ijlden voort door de gang.

Omstreeks vijf minuten later slaakten zij plotseling een uitroep van blijdschap. Want aan hun linkershand vertoonde zich eensklaps een vrij grote opening, afgesloten door een soort rooster, rond, twee voet in doorsnede, en bovendien nog afgedekt door een roosterdeur, uit zeer sterke tralies vervaardigd.

Die deur was gesloten met een sterk slot, en het zou zeker niet zo gemakkelijk vallen, dat slot bijtijds open te krijgen.

Raffles wierp een blik naar buiten.

De zwakke ochtendschemering was aangebroken, en vrij duidelijk kon hij alles onderscheiden. Ongeveer vier meter lager stroomde de Theems voorbij, en stuwde traag haar gele wateren voort.

De Theems stond juist op dat tijdstip zeer laag.

Raffles vermoedde, dat zich hier wel een soort smalle kade zou uitstrekken, en dat hoopte hij ook van harte, anders zouden hij en zijn metgezellen genoodzaakt zijn, zich in het koude Theemswater te laten zakken, en zich zwemmend te redden.

De gang strekte zich nog verder uit dan deze opening, maar Raffles achtte het de verstandigste partij, onmiddellijk te pogen deze deur te openen, en door dit gat te ontsnappen.

Hij begreep dat hij hoogstens een voorsprong van tien minuten had op zijn tegenstanders.

De bolsjewisten hadden hem zijn lopers ontnomen, en hij zocht vruchteloos in al zijn zakken, toen zijn blik viel op een stuk roestig ijzer, ongeveer een vinger lang, en ter dikte van een bezemsteel, dat, ongeveer recht tegenover het gat, uit de gemetselde muur stak.

— Tracht dat eens los te maken, James, beval hij zacht. Wij moeten iets hebben om dat slot te verbrijzelen.

De reus, die al eens vruchteloos aan de dikke staven van het ijzeren rooster gerukt had, greep het roestige stuk ijzer, en trok er aan met inspanning van al zijn krachten, zodat de aderen van zijn hals als koorden zwollen.

Plotseling was het alsof er een instorting plaats had, want met het stuk ijzer trok de reus wel twintig, dertig nog niet lang geleden aan elkaar gemetselde bakstenen mee, en tot hun verwondering zagen Raffles en Brand een soort kast, waarvan de geheime deur zich waarschijnlijk op een andere plek bevond in een zijgang, maar waarvan Henderson zoëven een zijwand had uiteengerukt.

In die kast vonden zij planken, en op een van die planken lagen een paar kleine zakken, en stond een klein, ijzeren kistje...

— Geld, zei Raffles laconiek. Het toeval heeft ons hun brandkast doen vinden. Zeker nog niet lang geleden aangebracht, want de kalk is hier nog zeer rul. Charles, om geld mee te nemen is er altijd nog tijd genoeg. Vlug die zakken er uit. James, hoe staat het met die staaf?

Met een enkele trap van zijn zware voet had Henderson het brok muur reeds los gemaakt van het stuk ijzer, waarschijnlijk een overblijfsel van een ijzeren steunpunt. Het volgende ogenblik sloeg Raffles met alle kracht waarover hij beschikte tegen het slot, dat na vier slagen lossprong. Henderson wrong het deurtje verder open; de weg was vrij.

Maar juist toen Raffles het hoofd naar buiten stak, en tot zijn teleurstelling zag, dat het water onmiddellijk tegen de kademuur spoelde, zonder enig looppad, klonken er snel achter elkaar twee schoten.

— Te water, jongens, schreeuwde Raffles, die begreep dat er geen keuze was. Geef mij een van de geldzakken, Charles. Gauw.

Als een bruinvis schoot Raffles door het ronde gat regelrecht het water in,

kwam proestend weer boven, en begon met krachtige slagen naar de overzijde te zwemmen, op twee meters afstand gevolgd door Brand. Henderson wrong zich op zijn beurt met enige moeite door de nauwe opening, plonsde in het water, en had de beide mannen met enkele slagen ingehaald.

Achter hen, in de schemering, klonken krachtige verwensingen, luide vloeken, en boven alles uit de snerpende stem van Livia Prykoff, die gilde:

— Zij hebben onze kas gestolen. O, die duivel. Maar schiet dan toch, ezels.

Er werd ook wel geschoten, maar er viel van de vluchtelingen niets te zien in dat donkere water, terwijl de dag langzaam kwam aankruipen, en veilig bereikten zij de overzijde...

* * *

Anderhalf uur later had de politie een volledige opruiming gehouden in het huis van dokter Brown. Weliswaar trof zij geen der bolsjewisten meer aan, maar zij maakten nog heel wat geld buit, cliché's voor valse bankbiljetten, honderdduizenden manifesten, drukpersen, letterspecie, en alles wat de Russische communisten had moeten dienen bij hun noodlottige propaganda.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Bange Uren

HASSELT

78.002 - Limburgse Drukkerijen, N. V.,

Gedrukt in België

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266